

BOOM

LIST UČENIKA SREDNJE ŠKOLE „STJEPAN IVŠIĆ”, ORAHOVICA
GODINA 15 • BROJ 28 • VELJAČA 2008.

DANI KRUHA • PROJEKTNI DAN •
KNJIŽEVNI SUSRETI •
PALAČINKIJADA U ĐAKOVU •
OLIMPIJSKI DAN •
MJESEC HRVATSKE KNJIGE

Dragi naši,
 izašao je još jedan broj BOOM-a, a da se ništa nije promijenilo. Svaki put kad mukotrpno crnčimo u školskoj kopiraonici, doneсemo odluku da će sljedeći broj naših novina biti tiskan u reprezentativnom obliku, s mnogo slika u boji, u ogromnoj nakladi...Ali, sve je opet isto. Istina, iskamčili smo od ravnatelja računalo, malo starije izdanje (što je tu je, ne smijemo biti previše izbirljivi), ali od sjajnog tiska ništa. Škola nema novaca, radne organizacije na rubu propasti, kome se još financira tiskanje *nekakvih školskih novina*. I opet smo na istome. Molimo pokorno ključ od kopiraonice, zahvaljujemo Bogu što je otisak u redu i ponovo slažemo naše novine u kojima nema niti jedne sličice u boji. Ali, nema veze. Ima u našim novinama duhovnoga šarenila. Nastojali smo zapisati što se u našoj školi događalo, sjedili smo na mnogobrojnim književnim susretima (koliko su pojedini susreti bili zanimljivi svjedoče i istiniti liječnički zapisi: *nekima su se od zijevanja ukočile vilice*). Bili smo s vama u svim trenutcima vašega odrastanja (neki su narasli i po nekoliko centimetara od izlaska posljednjeg BOOM-a). Uvijek postoji sljedeći broj. On će sigurno biti ljepši, bolji, sjajniji, zanosniji nego svi prethodni. A svi vi koji ga budete čitali nemojte biti previše kritični. Uložili smo puno **TRUDA** u sve ovo. I **NADE** i **LJUBAVI...**

Uredništvo

Sadržaj:

Cvijet za dan duže	3
Olimpijski dan	4
Nagradno putovanje	5
Gastro 2008.	6
Palačinkijada	7
Projektni dan	8-9
Božić u našoj školi	10
Dani kruha	11
Život može biti lijep	12-13
Večer šansona	14
Promocija knjiga	14
I pjesme mogu biti eterične	15
Predrag Raos	16
Nives Opačić	17
Naši pjesnici	18-19
Moje buduće zanimanje	20
Razgovor s profesoricom Jožicom Sukić	21
Važno je imati svoj stil	22
Kraljica i kralj ...Mateja i Dino	23
Učenička razmišljanja	24-27
Državna matura	28
Mobitel	29
Sport u našoj školi	30-31
Šalabahter	32
Zabava	33-35

Impressum

BOOM

List učenika Srednje škole „Stjepan Ivšić”, Orahovica Veljača 2008.

Godina 15, broj 28

Nakladnik: Srednja Škola „Stjepan Ivšić”, Orahovica

Trg Tina Ujevića 1

Telefon: 033/673-482

Glavni urednik: Matej Žagar

Novinari: Sonja Balaž, Maja Baličević, Anja Bartolec, Stefani Budim, Svjetlana Cuković, Andrea Drašković, Katarina Grubišić, Sabina Jošavac, Boris Jurišić, Iva Jurlina, Nikola Kašić, Domagoj Klepač, Kristina Koić, Iva Lukić, Marija Maričić, Matko Maršić, Slaven Matajčić, Danijela Medved, Marin Milovac, Ivan Mužar, Filip Nemec, David Pielić, Tamara Prelog, Franc Prka, Kristina Sušec, Marijana Varjačić, Slađana Zarić, Ana – Marija Zubčić, Matej Žagar

Tisk: Grafoprojekt Virovitica

Voditeljica: Ivana Bešlić, prof.

(Fotografija na naslovnoj stranici: učenici za vrijeme obilježavanja Olimpijskog dana.)

Cvijet za dan duže

NAŠI UČENICI USPJEŠNO SU PODRŽALI AKCIJU Lige protiv raka

I ove su godine naši vrtovi prepuni žutih narcisa naglo opustjeli. Učenici su se odazvali akciji *Cvijet za dan duže* u povodu Svjetskog dana zdravlja. U školi su održane radionice, učenici su saznali što ova akcija predstavlja za tisuće žena. Ujutro je škola bila puna cvijeća i učenika spremnih da osmijehom i lijepom riječju objasne građanima cilj ove akcije. Nitko nije prošao pokraj naših učenika, a da skromnim prilogom nije potpomogao ovu akciju pa su se i velike hrpe cvijeća brzo smanjivale.

Učenice 2.e s profesorima Danijelom Stojkovićem i Ivanom Ciglerom

Da je srce naših učenika veliko, mogli smo vidjeti tijekom održavanja akcije Lige protiv raka koja se održava u povodu Svjetskoga dana zdravlja pod nazivom *Cvijet za dan duže*. Učenike nije trebalo posebno poticati. Kada su čuli da se akcijom želi pomoći ženama oboljelim od raka dojke, odmah su se dogovorili koji će razredi sudjelovati u samoj akciji i na taj način doprinijeti borbi protiv ove okrutne bolesti. Škola je na taj dan bila ispunjena cvijećem koje su učenici, u pratnji profesora Danijela Stojkovića i Ivana Ciglera, odnijeli u središte grada i na tržnicu i tamo ih prodavali po štandovima. Grad je oživio, prolaznici su zastajkivali, pozdravljali učenike i podržavali akciju. Svaki je prolaznik dao vlastiti prilog. Iznos koji je prikupljen, uplaćen je na žiro-račun Lige protiv raka. Nije bilo važno samo prikupiti novac, već i progovoriti o ovoj bolesti te upoznati građane s mogućnostima njezina ranoga otkrivanja i načinima liječenja. Pozdravljamo ovakve akcije i nadamo se da je i naše sudjelovanje pomoglo kupnji opreme potrebne za otkrivanje i liječenje ove teške bolesti.

Prolaznici su rado podržali plemenitu akciju

Lijep cvijet i još ljepši osmijeh privukli su mnogobrojne prolaznike

HVALA SVIMA ONIMA KOJI SU PODRŽALI OVU PLEMENITU AKCIJU!

Uredništvo BOOM-a

Olimpijski dan

Hrvatski olimpijski odbor pokrenuo je akciju obilježavanja svoga dana (10. rujna) s ciljem masovnog uključivanja građana svih dobnih skupina (posebno djece i mlađih) u športske aktivnosti te poticanja bavljenja fizičkim aktivnostima. Naši su se učenici i profesori odazvali pozivu i prigodno obilježili taj dan. Profesori tjelesne i zdravstvene kulture (Vesna i Goran Hribar) organizirali su šetnju do jezera, a učenici su na nastavu došli u bijelim majicama. Poslije ugodne šetnje, u dvorani je održana nogometna utakmica između profesora i učenika (kuhara i konobara) koji odrađuju praksu u hotelu Dukat u Orahovici. Zbog

Šetnja do jezera prošla je u veselom raspoloženju. Stigavši na odredište, učenici su uživali u lijepome danu i savršenoj prirodi.

profesorske časti nećemo spominjati rezultat utakmice. Važno je samo da su učenici pokazali koliko su ovakve akcije dobrodošle i da su spremni sudjelovati u njima.

Za učenike su igrali:

Boris Lukić, Denis Kiris, Ivica Šalković, Mario Zeman, a pojačanje su im pružali kuhari i konobari zaposleni u hotelu Dukat.

U profesorskim redovima izmjenjivali su se:

Ivan Cigler, Stjepan Grgurić, Goran Hribar, Ivan Jurišić, Slobodan Ličinić, Zorislav Milković, Damir Najmenik, Danijel Stojković i Dragan Zubak.

Matej Žagar, 2.b

Nagrada za redovito pohađanje nastave

Tko kaže da se ne isplati redovito pohađati nastavu? Učenicima 2.b i 2.e razreda i te kako se isplatio – dobili su nagradno putovanje kao razredi s najmanjim brojem izostanaka. S njima su oputovali i učenici koje posebno treba pohvaliti jer čitavu godinu nisu izostali niti jedan sat!!! Nagrađeni su i učenici koji pjevaju u školskom zboru. Putovali su u Osijek, Vukovar i Ilok, a što su tamo doživjeli, otkrivaju vam naše novinarke.

Srednja škola „Stjepan Ivšić“ i ove je godine putovanjem odlučila nagraditi razrede s najmanje izostanaka (jedan razred iz strukovne škole i jedan opće gimnazije). Prošle su godine najmanje izostajali učenici 1.b i 1.e razreda. Osim njih, za svoj su trud i marljivo pohađanje nastave izletom nagrađeni i svi učenici bez izostanaka te školski zbor. Na put smo krenuli rano ujutro ispred naše škole. Već u prvih nekoliko minuta, autobus se ispunio smijehom i pjesmom i tako je ostalo do kraja putovanja. U Osijeku nam se pridružio vodič pa smo uz njegovu pratnju krenuli u naše prvo odredište, grad heroj - Vukovar. Razgledavajući grad, primjetili smo da se počinje obnavljati, ali još uvijek su prisutne i brojne ruševine. Vodič nam je pokazivao povijesne znamenitosti i pričao nam o ratnim strahotama koje je proživljavao Vukovar. U isto nas je vrijeme grad pobjednik fascinirao i rastužio. Uništene zgrade, dvorac Eltz, rodna kuća Lavoslava Ružičke...neka su od mesta koja su nas ostavila bez teksta. Nakon razgledavanja tog divnog grada i njegovih znamenitosti te upoznavanja njegove povijesti, zaputili smo se prema vukovarskom groblju. Kod Bijeloga smo križa, koji se nalazi uz Dunav, zapalili svjeću za sve poginule. Ondje nas je zatekao tužan prizor mesta počivališta svih onih koji su se hrabro borili za

Maja Štrbo zapalila je svjeću za sve poginule branitelje

našu domovinu. Svi smo bili iskreno dirnuti tim posjetom. Sljedeće odredište bio je Ilok u kojem smo prvo posjetili Crkvu sv. Ivana Kapistrana. U planu našega izleta bio je i posjet iločkoj školi, poznatoj po uzgoju mnogih poljoprivrednih kultura i proizvodnji vina. Tijekom obilaska škole i upoznavanja s njihovim načinom rada, bili smo pozitivno iznenadeni njihovim umijećem i gostoljubivošću koju su najviše pokazali priredivši nam prije polaska lagunu okrjevu uz koju smo imali čast kušati njihova najfinija vina. Popričali smo s njihovim učenicima, a neki su čak vidjeli i svoje stare prijatelje. Oprostivši se tako od naših ugodnih domaćina, krenuli smo iznova na put te se nakon sat vremena našli u Osijeku. Ondje smo imali nekoliko slobodnih sati pa smo se dobro odmorili prije polaska kući. Kako vrijeme leti, i to je brzo prošlo te je došao i trenutak za povratak. Na putu prema Orahovici svi smo bili iscrpljeni, ali i puni doživljaja i novih saznanja. Ovaj će nam izlet ostati u lijepom sjećanju jer smo doživjeli još jedno novo i ugodno iskustvo.

Učenici su u pratnji profesorice Mirjane Steiner i profesora Danijela Stojkovića posjetili brojne znamenitosti Vukovara i Iloka.

Posebne pohvale idu učenicima koji cijelu školsku godinu nisu izostali niti jedan sat:
Antun Mećenero, Samir Medved, Dejan Prša, Saša Šorman, Katarina Šundalić, David Todorović, Stanislav Varga

Uredile: Iva Jurlina, Iva Lukić, Marija Maričić, Marijana Varjačić
(2.b razred)

GASTRO 2008.

U Županji je 26. veljače održano Međuzupanijsko natjecanje učenika ugostiteljsko – turističkih škola, pod nazivom *Gastro 2008*. Na natjecanju su sudjelovali i učenici naše škole, Ivona Marićić i Dario Marinović u pratnji svojih mentorova, Mirjane Boloban i Ivana Jurišića. Sve se odvijalo u Obrtničko – industrijskoj školi u Županji, a natjecatelji su se okušali u različitim disciplinama.

Dario i njegova razrednica, prof. Boloban

Dario Marinović, učenik 3.d razreda, obrazuje se za zanimanje konobar. Natjecao se u disciplini posluživanje prigodnog menija, a osvojio je **izvrsno prvo mjesto**. Dario je napisao izvješće o događajima toga dana:

U Županju smo krenuli u ranim jutarnjim satima jer je sve počinjalo u osam sati. U disciplini u kojoj sam se natjecao bilo je prijavljeno još šest natjecatelja iz šest škola. Sa mnom u grupi bili su Hrvoje iz Vinkovaca i Mario iz Požege. Upoznali smo se i podijelili tko će što raditi. Bio sam zadužen za posluživanje i prezentaciju vina. Tijekom natjecanja budnim okom pratila su nas tri člana komisije. Nisam imao tremu jer sam sve vježbao sa svojim mentorom Ivanom

Jurišićem. Svi smo bili sretni kad smo dobili rezultate i saznali da smo osvojili prvo mjesto. Radujem se što ćemo ići na Državno natjecanje u Poreč. U školi su svi bili sretni. Najsretnija je bila moja razrednica, profesorica Mirjana Boloban i moji prijatelji iz 3. razreda.

Uspješna je bila i Ivona Marićić, također učenica 3.d razreda. Ona je sa svojom ekipom osvojila izvrsno drugo mjesto. Natjecala se u pripremanju prigodnog menija.

**ISKRENE ČESTITKE
DARIJU I IVONI ZA
USPJEŠNO
PREDSTAVLJANJE
NAŠE ŠKOLE !**

Uredio: Domagoj Klepač

U Đakovu je 23. siječnja održana II. Palačinkijada – natjecanje u pečenju palačinki učenika škola koje obrazuju kuhare. Natjecanje je održano u Obrtničkoj školi Antuna Horvata. Učenici su se natjecali u brzom pečenju palačinki i brzom pripravljanju deserta. Svoje kuvarske umijeće učenici su pokazali u kuvarskom praktikumu Obrtničke škole i u holu.

Palačinkijada

Našu su školu predstavljali Danijela Medved i Vinko Baraba, učenici 3. d razreda kuhara, a voditeljice su im bile Danira Kučak i Mirjana Boloban, koja je ujedno i njihova mentorica. Što su sve radili u Đakovu, kako su se proveli i koje su mjesto osvojili, možete saznati u kratkom izvješću Danijele Medved.

Vinko Baraba i Danijela Medved u pratnji mentorice, prof. Mirjane Boloban

Pokušali smo istražiti povijest ove slasne i jednostavne slastice, ali izgleda da ne postoje točni podatci o tome gdje je nastala, tko ju je tako nazvao i kojim se putovima širila. Naišli smo na podatak koji palačinke pripisuje francuskoj kuhinji. Također smo saznali da su ih keltska pleme, u stoljećima prije Krista, pekla na uglačanom kamenu. Bez obzira znali njihovu povijest ili ne, sigurno je da su za njih svi čuli i da uživaju u njima, bile one slatke, slane, punjene čokoladom, marmeladom, sirom, orasima...

Danijelin je desert proglašen najboljim

U Đakovu smo osvojili treće mjesto

Iz Orahovice smo krenuli u pola osam u pratnji voditeljica Danire Kučak i Mirjane Boloban, naše mentorice. Dobro smo uvježbali taktike pečenja palačinki: Vinko je radio na preciznosti i brzom pečenju, dok sam ja vježbala skladnost i preciznost jer sam radila na desertu. Došli smo u Đakovo i tamo se odmah *skompali* s domaćinima tako da nismo bili uplašeni. Vinko se malo pravio važan pred djevojkama, ali nije mu za zamjeriti – muško je. Dobili smo svoj posao i počeli smo peći. Vinko je bio dobar, ali nije uspio ispeći onoliko palačinki koliko je uvježbao za samo natjecanje. Možda je u pitanju bila tremna, a možda i *meko brašno*, kako on kaže. Meni je sve išlo odlično jer sam jako dobro uvježbala desert, a i nisam imala tremu jer u kuhinji nije bilo publike.

Nakon natjecanja uslijedila je dodjela nagrada. Mi smo osvojili treće mjesto i bili smo jako zadovoljni, a nadam se i naša mentorica jer je uložila puno truda u ovo natjecanje.

Poslije smo išli u muzej Josipa Jurja Strossmayera, a zatim (napokon) u restoran na ručak. Poslije ručka imali smo malo vremena za obilazak Đakova što nam je bilo posebno dragoo jer je grad zaista predivan. U Orahovicu smo došli oko 19 sati i odmah smo se išli hvaliti osvojenim trećim mjestom.

Danijela Medved, 3.d

Sve se odvijalo u kuvarskom praktikumu i holu Obrtničke škole

PROJEKTNI DAN...ONI SU BILI NAJ...

U našoj je školi 23. listopada održan Projektni dan. Ispunile su ga radionice različitog sadržaja koje su organizirali učenici uz pomoć profesora. U njima su došli do izražaja učenička kreativnost, znanje i sposobnost. Novinari BOOM-a odabrali su neke zanimljive posebnosti:

NAJVESELiji su bili kuvari i konobari. Njihovi uradci bili su najukusniji, ali su se i najkraće zadržavali na stolovima. Bilo je tu različitih vrsta specijaliteta, ukusno složenih i aranžiranih. I mi smo ovdje proveli najviše vremena, razlog svi dobro znate...

Piće je bilo izvrsno, usluga odlična, a kuvari su se radovali zbog dobro obavljenog posla

NAJLJEPŠI je bio aranžman koji su sačinili cvjećari, učenici 2.e razreda. U aranžmanu se nalazio poseban cvijet koji cvjeta samo jedan dan u godini. I procvjetao je upravo za naš Projektni dan i još više uljepšao trud cvjećara.

Svjesni važnosti očuvanja okoliša: učenici III.e razreda

NAJELEGANTNIJI su bili učenici III. e razreda. Oni su imali radionici o eko ambalaži i brojnim su primjerima upozorili na opasnost koja prijeti Zemlji zbog velikih količina otpada koji svakodnevno zagadjuje okolinu. A osim mnogih zanimljivosti koje smo saznali na ovoj radionici posebno nas se dojmila ona o plastičnoj ambalaži koja je postala sastavni dio našega života. Potrebno je stotinu godina da bi se razgradila jedna plastična vrećica. A svi mi svakodnevno ih bacamo u smeće, ni sami ne shvaćajući što time činimo sami sebi.

Slavonija se opet vraća ganutom srcu...

NAJLIRIČNIJI su bili u radionici hrvatskoga jezika. Učenici su kazivali stihove: Tadijanovića, Cesarića, Kozarca. Lijepa riječ bila je popraćena glazbom i slikom, a ugodač su nadopunjavali stari predmeti kojima su se ljudi nekada služili u našim krajevima.

NAJBOLJE PUTOVANJE organizirali su učenici uz pomoć profesora: Mile Kneževića, Slobodana Ličinića, Damira Najmenika i Pave Leke. Zahvaljujući njima posjetili smo riječju i slikom Australiju, New York, Tunis i dvorce Bavarske.

Upoznali su nas s kulturom, tradicijom i običajima ovih naroda i u svima nama pobudili želju za putovanjima.

Zadovoljni cvjećari nakon pohvale razrednika, profesora Danijela Stojkovića, za dobro obavljen posao

Marija Maričić povela nas je na daleka putovanja

NAJBOLJE SENDVIČE pojeli su novinari BOOM-a, ali još nije odlučeno koji je, od deset pojedenih, zaslужio prvo mjesto. Dok mi ne donešemo odluku, slikom ćemo se podsjetiti kako je to božanstveno izgledalo. Kuhari, pravi ste!

A kako je sve to bilo ukusno...

Snimljeno tri minute prije nestanka

Mladi kemičari

NAJPAŽLJIVIJI su bili kemičari. U ugodnom ambijentu, pazeći na detalje, osmisili su niz projekata i pokazali da kemija može biti i te kako zanimljiva. Trud se na kraju isplatio. Zadovoljna je bila i profesorica Šumrada, a i učenici.

Učenici su s velikim zanimanjem promatrali sve ono što se dogadalo u radionicama

NAJBOLJI su bili svi oni koji su na bilo koji način sudjelovali u radu neke od radionica. Pokazali su trud, znanje, volju, kreativnost. Ove godine radionice su bile bolje i uspješnije nego prošle godine. A kakve će tek biti nagodinu?

Novinari BOOM-a

BOŽIĆNA SVEČANOST U NAŠOJ ŠKOLI

Jer Božić je susret. Mene i tebe. Boga i čovjeka. Svih nas siromašnih i bogatih, crnih i bijelih. Božić nikoga ne isključuje, ne ponižava, ne vrijeđa. BOŽIĆ JE LJUBAV.

Vrijeme prije Božića najljepši je period u našoj školi. Iako se približava polugodište, zaključuju se ocjene i trebalo bi biti mnogo napetosti u zraku, čini nam se da nije tako. U svaki se ugao uvuče duh Božića, škola je svjetlica, ljepša, svi smo u nekom očekivanju.

Svečani početak priredbe

Već je uobičajeno da posljednji radni dan učenici organiziraju priredbu. Tako je bilo i ove godine. U holu škole postavljena je pozornica, svečano ukrašena. Sve je djelovalo nekako drukčije nego inače. Učenici su koristili svaki odmor kako bi otišli do hola i pogledali što se novo događa na sceni, koja je iz minute u minutu bivala sve raskošnija i ljepša.

Recitatori su odlično obavili posao

Sva mesta bila su popunjena. Blagdan glazbe i lijepi riječi smjenjivao se i stvarao osjećaj ugode i svečanosti. Zbor, kojim je ravnao profesor Anto Škraba, otpjevao je nekoliko božićnih pjesama, a odlični recitatori obučeni svečano za ovu prigodu, darovali su nam pregršt stihova posvećenih Božiću, miru, ljubavi i dobroti. Priredbu je osmisnila i uspješno postavila profesorica Pavica Kunac.

Na kraju su učenici profesorima uručili božićne čestitke u kojima su bile lijepi želje za nadolazeće blagdane.

Riječi koje su svim posjetiteljima uputili naši recitatori:

Neka u vašim srcima zavlada

Duh Božića – mir

Srce Božića – ljubav

Radost Božića – nada.

Irska božićna čestitka

Želimo vam:

Da u svom srcu uvijek sačuvate

Zlatni spomen na svaki dan svoga života.

Da budete hrabri u trenutku kušnje

Kad križ bude stavljen na vaša ramena,

Kad vam se vrh koji morate osvojiti učini previsokim, a svjetlo nade vrlo dalekim,

Da svaki dar što vam ga je Bog dao

Raste iz godine u godinu i da se njime služite

Tako da radošću napunjate srca onih koje volite;

Da u svako doba imate prijatelja koji vas je vrijedan, Kojemu možete s povjerenjem pružiti ruku u teškim trenutcima,

S kojim ćete moći odoljeti olujama i osvajati vrhunce;

I da u svakom trenutku radosti i žalosti,

Usrećavajući osmijeh božanskog djeteta

Bude s vama i vi ostanete u Božjoj blizini.

Zborom je ravnao profesor Anto Škraba

Nakon priredbe svi su bili zadovoljni: učenici, mnogobrojni posjetitelji, izvođači, profesorica Pavica Kunac i profesor Anto Škraba, koji su osmisili cijelu priredbu. Pohvale svima: voditeljima, recitatorima, pjevačima, glazbenicima. Svi su oni pomogli da nam nadolazeći blagdani budu još ugodniji i ljepši, a lijepom riječu i glazbom unijeli su mir i zadovoljstvo među sve nas.

Lijepo i svečano

DANI KRUHA – DANI ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

U centru Orahovice učenici naše škole i ove su godine postavili stolove na kojima su bili izloženi različiti plodovi zemlje. Već od ranoga jutra osjećala se užurbanost, stizali su učenici s košarama prepunim kruha, kolača, peciva, jabuka, dunja, grožđa... Svi su se žurili zauzeti što bolju poziciju i što ljepše ukrasiti prostor koji su dobili na korištenje. Stari stolnjaci, pletene boce, predmeti koji su se davno upotrebljavali u domaćinstvima miješali su se s jesenjim plodovima. Orahovica je oživjela. Svi su željeli pogledati izloške, probati domaći kolač ili kruh, porazgovarati s učenicima. Najviše veselja pokazali su mali vrtićari, naši vjerni posjetitelji, koji su sa svojim tetama probavali kolače i širom otvorenih očiju promatrali gužvu oko sebe.

Ivana, Jelena i Danica (3. e razred)

Učenici 3.e razreda bili su obučeni u narodne nošnje, a na njihovom stolu nalazilo se mnoštvo zanimljivih izložaka. Koristeći samo prirodne materijale oni su pravili različite predmete koji su izazivali pozornost prolaznika. Svaki izložak nosio je broj i prolaznici su mogli glasati za onaj uradak koji im je bio najbolji. Pozornost su privlačili vješto načinjeni uradci od vinove loze, grane drveta oblikovane i ukrašene s različitim ukrasima iz prirode.

Marina, Anita i Jelena (3.d razred)

Maturanti 3.d razreda (ugostitelji) sami su ispekli kolače i kruh. Pobrinuli su se da njihov izložbeni prostor obiluje različitim specijalitetima. Kod njihovog stola zadržavali su se mnogi i isprobavali odlične gužvare, kiflice s orasima i pravi domaći kruh.

Veselo je bilo i na štandu 2.a razreda. Nasmijani gimnazijalci pozivali su prolaznike da priđu njihovom stolu i probaju neki od specijaliteta. Pozornost je privlačio kruh koji je načinjen u obliku košare, a u njemu se nalazila kokoš koja je sjedila na jajima.

Anamarija, Sanja i Tina (2.a razred)

Novinari BOOM-a na zadatku

I ove godine najviše nas je obradovao dolazak djece iz vrtića. Oni su zastajkivali kod stolova, gubili se svojim tetama, birali najšarenije kolače i izazivali smijeh prolaznika. A naši vrijedni novinari nastojali su zabilježiti što više detalja. Ipak, najviše su se zadržali na izložbenom prostoru svoga razreda.

Domagoj Klepač, 2.b

**NAŠU JE ŠKOLU POSJETIO PRVAK HRVATSKOGA GLUMIŠTA, IVO GREGUREVIĆ.
DOŠAO JE U SKLOPU ŠKOLSKOGA PREVENTIVNOGA PROGRAMA KAKO BI
PROGOVORIO O LOŠIM IZAZOVIMA KOJI NAS OKRUŽUJU.**

Život može biti lijep

**Pročitajte dio Gregurevićeva izlaganja o štetnosti droga.
Vjerujemo da će vam biti zanimljivo, ali i poučno.**

Sve vas pozdravljam, kao što znate govoriti ču vam o drogama. Nadam se da ovdje nema nikoga tko ih je upotrebljavao, ali bolje da čujete još nešto o tom problemu jer možda u budućnosti, za dvadeset, trideset godina netko odluči probati pa će vidjeti da to nije dobro. Neka digne dva prsta onaj tko... (smijeh). Samo malo, nisam rekao do kraja: neka digne dva prsta onaj tko se ne drogira!

Koliko dođe ecstasy kod vas? Dvadeset, trideset kuna, je l' tako?

Ja vam ponekad volim gledati dokumentarne filmove o životinjama pa sam prošle godine gledao film o štakorima. Baš me pogodio. Kao što znate, nekada u takvim eksperimentima stradavaju životinje, ugibaju, ali sve za *dobrobit čovječanstva*, kako se to kaže. Tako su i ti jedni štakori udarali po kavezu, a kasnije i umrli jer su im dali neki otrov. Nije bitno kako je to izgledalo. Bitno je što sam spomenuo ecstasy. Vjerojatno već neki znaju, ali za one koji ne znaju, volio bih da to zapamte do kraja života. Ona jedna tabletica ecstasyja u sebi sadrži 80% otrova za štakore. To niste znali, je l' tako? Samo što veliki stručnjaci koji to proizvode smatraju da bi trebali dobiti Nobelovu nagradu. Izbace ovih 20% smrtonosne doze pa se ecstasy može uzimati i par godina, naravno dok ne dođe kraj svemu. Ja ovo radim već četvrtu godinu, obišao sam preko 300 škola, od Dubrovnika, Zagorja, Like, Umaga. I u Bosni sam napravio

tridesetak programa. Uglavnom su svi programi besplatni, pomažu mi Ministarstvo obrazovanja i Ministarstvo zdravstva. Pokušavam na neki način progovoriti o ovome, naravno ne stručno, jer puno je onih koji bi bolje govorili o ovoj temi i puno više znaju o opijatima i drogama, jer naravno mladi ste ljudi pa vas treba i zanimati ono što uzimate. Zna se samo da mladi ljudi odlaze u Vrapče ili pod zemlju nakon nekog vremena ako se ne stane, a teško je stati. Vjerujte mi znam, imam iskustva iz obitelji, možda ste i čitali po novinama, ali hvala Bogu sada je sve u redu. Ovaj program nije za one koji su već odlutali.

Tko prodaje drogu?

Kako se zovu oni koji prodaju drogu? Slobodno recite! (Učenici: dileri!) Uvijek zaboravim, ja njih zovem *štakorašima*. Mislim da bi bilo dobro da sve te droge zovete otrov za štakore jer ovi *naučnici, geniji* koji ih proizvode i koji su to smislili kako bi vas trovali i uništavali, nisu dali tome ime otrov za štakore već ecstasy, jer zvuči američki. Vidio sam da ih ima u različitim bojama, ima ih i u obliku srca. Onda to dečki poklanjavaju djevojkama za Valentino. Pa kad kolegica pita: *Što ti je dečko kupio za Valentino?*, ona kaže: *Otvor za štakore!* Ja to malo sarkastično pričam da ne bi bilo previše ozbiljno, ali vjerujte puno je crnje u stvarnosti. Puno se manje objavljuje smrtnih slučajeva nego što je to zapravo. Jeste se uplašili? Najveća meta ste upravo vi. Vjerojatno vas pred školom ili u kafiću i čekaju. I onaj tko nije uspio ući u tu mrežu, naći će oni njega. Na početku će vam nuditi besplatno, pa ako odbijete reći će vam da ste seljačina, da niste za društvo. „Kako ćeš doći u neki kafić ako se ne drogiraš, kako ćeš curu naći ako se ne drogiraš?“ I uvjeravat će vas da je to fenomenalno, davat će vam besplatno. Naravno da ćeš reći daj, ali neki pametni neće. Ma ne, ovo sam glupo rekao, ne pametni već čvrstoga karaktera jer puno je pametnih zalutalo u taj mrak. I ako

Gregurević je svojim izlaganjem oduševio učenike

pristanete dat će vam besplatno, možda će vam se i svidjeti jer to su halucinogene droge koje vam uniše mozak i ne možete kontrolirati svoje postupke. I opet će vas on naći, i drugi put i treći... dok vi prvi put ne zatražite. Kad vi prvi put zatražite onda vas je već snimio. Reći će da ne možete svaki dan dobivati besplatno, onda vi platite, ali ne naravno punu cijenu. I onda opet platite dok cijena ne dođe na svoju razinu. I poslije toga... Ja inače igran Đuku Begovića... to nije vezano uz ovaj program, ali znate tko je to - slavonski bećar koji je volio malo više *cugnuti* na slavlјima, kirvajima... Poslije se probudi ujutro i ide svojim poslom, a poslije ovih otrova nema više volje ujutro za školu, prijatelje, djevojku, mater, oca. Samo se po džepovima, kad se dođe do te granice, prevrće nije li što ostalo. Prvo se u glavi javljaju bolovi i panika, strašan osjećaj da se istoga trenutka do toga mora doći na bilo koji način. I naravno, onaj štakoraš ima mobitel, ali više nema ni novaca. I što se onda događa? Krade se! Tako je, krade se *ćaću, mater, babu...* Ako se ne nađe, onda se prodaju stvari po kući i sve da bi se kupilo što? Otvor za štakore!

Gregurevićevo iskustvo s drogom

I ja sam se drogirao. Hoćete da vam ispričam? Malo je tragikomična priča. Ja sam iz Orašja i tamo sam imao puno prijatelja koji su tijekom ljeta dolazili iz

Učenice 3.d razreda u društvu Ive Gregurevića

Zagreba, a među njima bio je i moj najbolji prijatelj Stanko. Stiglo je ljeto, ali ne i Stanko. Pitam mlađega brata gdje je, kaže neće ti on doći, on se drogira. U to vrijeme u Orašju nije bilo droge, nisam ja znao što to znači, nešto sam samo načuo. Pitam što radi, a on mi kaže da uzima neke tabletice LSD, onda odluta od kuće, poludi. Već je zapustio i školu, ne znaju što će s njim. I ja kažem da ču s njima ići do Zagreba kad budu išli kući pa ču malo s njim razgovarati. I tako je i bilo. Dodem kod njih, nema ga, tek je navečer došao. Prođe pored mene kao pokraj *turskog groblja*, kaže umoran je, ide spavati, sutra ćemo razgovarati. Ujutro kad sam se probudio, vidim kako izlazi iz kuće i ide prema autobusnoj postaji. Krenem za njim i pitam kamo će. Rekao mi je da ide do grada i brzo se vraća. Pokušao sam ga zaustaviti. Stao je na pet minuta. Odmah sam mu rekao da sam čuo da se drogira. Pravio sam se da sam stručnjak za to. Pravio se da ništa ne zna i rekao mi je da ga pustim i da je to njegov život. Htio je otići, a ja sam rekao da se sjeti djetinjstva i toga kako smo sve zajedno radili i na kraju sam mu rekao da ču i ja uzeti tu tableticu, ali da ju onda on nikada više ne smije uzeti. Nije mi vjerovao.

Pitao me je I' imam hrabrosti. Potvrđno sam odgovorio. Iz džepa je izvadio malu tabletu, prelomio ju i rekao da će mi dati manje jer nisam nikada probao. Gledao sam što je to - i od ovoga će mi kao nešto biti?! Ja to popijem bez problema i kažem da bih mogao popiti što god ima u džepu, što mi može biti od te mrvice!

Nisam ništa osjetio, tek sam kasnije *odvrtio* film.

Posljedice

Bilo je ljeto, a meni je bilo užasno hladno. Stanko mi je rekao da bi mogli otići do zoološkog vrta. Dok je on otišao po stvari, s njegovim sam bratom odigrao partiju stolnoga tenisa. Ali kad bi on prema meni bacio lopticu, na mene bi krenulo njih pet. Gađao sam te loptice, ne znam ni sam kako. Gledao me u čudu, nije znao da sam uzeo onu vražju tabletu. U tom sam se trenutku počeo nenormalno smijati, to je bio takav smijeh da ga nikad više u životu nisam mogao reproducirati u ulogama u kojima sam igrao. Pitao me što je smiješno. Ja mu kažem kako se moram smijati jer ja njemu vratim jednu loptu, a on meni sto. Pitao je kakvih sto

loptica? I u međuvremenu dolazi Stanko koji je shvatio da me ne treba voditi u zoološki vrt da ne bi možda odlutao u neki kavez s medvjedima. Odlučili smo otići u studentski dom gdje su nam bila dva prijatelja iz Orašja. Jedan je bio u sobi, a drugi na faksu. Taj u sobi bio je Marko, jeo je nešto i pio jogurt. U jednom trenutku prolio je jogurt po košulji. Kažem mu da se obriše. On me gleda i ne shvaća kakav jogurt i tko je što prolio. Ponovo popije i opet mu se sve prolije. Ja mu kažem da se bar makne iz te lokve jogurta i opet se počnem luđački smijati. Shvatim od čega mi je to. I počnem se panično ponašati, uhvati me strah, što ču dalje? Stanko mi je rekao da malo legnem. Spavao sam šesnaest sati! Kad sam se probudio, nikoga nije bilo. Sjednem na bus, vratim se kod Stanka, a on tamo sjedi za stolom s roditeljima i kaže kako im je sve ispričao, kako se i ja drogiram. Ja se nasmijem i kažem dobro, ali vrijedi li onaj dogovor da više nećeš ništa uzeti? I bilo je tako. Odonda je sve dobro, ima petero djece i na vrijeme je prestao. Je l' imate vi kakvu sličnu priču? Nadam se da nemate. Dobro, sad će doći ovi iz osiguranja, pregledat ćemo vam torbe! (U publici nastaje priča, buka, negodovanje.) Dobro, dobro, nitko neće biti zapisan, sve će se vratiti, mi samo vodimo evidenciju je li što pronađeno.

Pismo jednoga narkomana

Ima li ovdje potencijalnih glumaca ili glumica?

Netko bi trebao pročitati jedno pismo, ja sam se već malo umorio. Prvo, samo bih rekao da vas nitko neće pregledavati. Ali u svakoj je školi ista reakcija, ovdje i nije tako strašno kao u drugim školama. Sad će vam vaš kolega pročitati pismo koje je napisao dečko koji se drogirao. (izlazi Saša)

Sestra je starija od mene. Počela je sa šesnaest, prvo onako bez veze, a onda je prešla na heroin. Roditelji nisu ništa znali dok im netko nije rekao. Silom su ju vodili na liječenje, ali ona je stalno bježala pa su ju prebacili prvo u dom, zatim u komunu u Italiji. Prošle su tri godine i ona je sada kao čista, ali ima taj kronični hepatitis i sto nekakvih bolesti. Ja se neću tako zeznuti. Društvo i ja puknemo se samo vikendom i tako stvari držimo pod kontrolom. Osim toga zacrtao sam sâm sebi da ču prestati s dvadeset jer najviše mrzim ostarjele narkomane i ljudе koji se ne mogu kontrolirati. Ja nisam takav, kad nešto zacrtam, ja održim svoju riječ.

Ovo je napisao Damir K. iz Bjelovara. Ali ima i dalje: Damir K. nije održao svoju riječ, nađen je mrtav, predozirao se heroinom u svojoj sobi 21. 5. 2006. g., točno na svoj dvadeseti rođendan. Zapravo je održao obećanje, ali rastao se i od droge i od svoga života.

Nemojte misliti da ja vama ovdje solim pamet i da nešto mudrujem. Ja sam samo došao kako bih svojim nastupom i svojim imenom javne osobe pokušao reći kako je to zlo i kako to morate izbjegavati.

Poruka

Ako spasim barem jedan život, ovaj program je uspio. Ali ja se nadam da će biti i više od jednoga. I ne dao vam Bog da netko od vaše djece bude narkoman. Vjerujte mi, nema gore kazne, većeg pakla. Ne možete mu ništa. Ne možete ga odvesti na liječenje jer vam treba potpis osobe koja se drogira. Dobro, ja ču vam sada podijeliti ecs...ovaj, upitnike. Riješite ih iskreno.

Molim vas za još malo pažnje. Bili ste kao prava kazališna publika. Ako sam rekao nešto što je nekoga povrijedilo, nemojte mi zamjeriti, imao sam samo iskrenu namjeru. I volio bih da se u budućnosti, kada dodete u iskušenje, sjetite kako je završio onaj stari štakor. Tako nažalost završava i ljudski život.

Tekst uređio: Matej Žagar, 2.b

Mjesec hrvatske knjige svojim je dolaskom u naše mjesto obilježio i riječki književnik i kantautor, Srđan Depolo. U kratkom, ali ugodnom druženju, predstavio nam je svoje prepjeve Brelovih skladbi, ali i vlastite stihove s nosača zvuka Vatre čudnih boja.

Večer šansone

Jednoga neobičnoga dana u naš je gradić stigao još neobičniji čovjek. Njegovo ime bilo je mistično jednako kao i sama njegova pojava, ali to nas ionako nije previše smetalo jer smo zbog toga bili oslobođeni zadnjega sata. Sve se odigralo 14. studenoga. Naime, gospodin Srđan Depolo, kako mu bijaše ime, došao je izvesti neke od svojih najboljih prepjeva popularnih skladbi flamanskoga kantautora Jacquesa Brela, ali i vlastite stihove s CD-a *Vatre čudnih boja*. Dvorana je bila popunjena do posljednjega mjesta. Svi su s nestrpljenjem očekivali nastup dotičnoga gospodina. Kada je otpjevao svoje prve stihove, shvatili smo o kakvome se zaljubljeniku u pjesmu i lijepu riječ radi. Moramo priznati da nikada nismo imali priliku slušati pravoga šansonijera. Bilo je to novo i zanimljivo iskustvo, ali nastup riječkoga kantautora nismo doživjeli u potpunosti iz više razloga: ne susrećemo se često s takvim glazbenim izričajima, nismo ništa znali o samome autoru i pjesmama koje on promovira i na kraju ono što nam je najteže palo bila je čakavica u kojoj smo se na trenutke znali izgubiti. Iako smo bili pomalo nezrela publika, ovaj će nam susret ostati u lijepom sjećanju.

Domagoj Klepač i Matej Žagar, 2.b

Srđan Depolo odazvao se pozivu Nade Vasić Ivanović, ravnateljice Gradske knjižnice, a tijekom izvedbe ulogu vjernoga maestra preuzeo je prof. Najmenik

Stvaralaštvo Srđana Depola

- Gluhi auditorij (roman, 1997.)
- Glas prijatelja rijetkih (in memoriam Jacques Brel) (nosač zvuka, 1999.)
- Vatre čudnih boja (nosač zvuka, 2002.)

Promocija knjiga

Nizu književnih susreta pridružili su se i Katarina Kolarić-Jerković i Nebojša Šimić. Predstavili su nam svoje knjige objavljene u Kulturnom centru *Kaliopa* kojemu je središte u Našicama.

Katarina Kolarić-Jerković i Nebojša Šimić tijekom predstavljanja svojih knjiga

U društvenoj dvorani škole 16. studenoga 2007. održana je promocija zbirke pjesama *Khotine srca* autorice Katarine Kolarić-Jerković iz Našica i romana *Mač Avernuma*, mladoga autora Nebojše Šimića iz Kneževih Vinograda. Za izdavanje knjiga zaslужan je Kulturni centar *Kaliopa* Našice. Prva se predstavila Katarina Kolarić-Jerković. Gostovanje u našoj Školi posebno ju je veselilo jer ju je i ona poхаđala. Nakon nekoliko uvodnih riječi o životu i radu, Katarina nam je pročitala nekoliko svojih pjesama u koje je unijela djeliće svoga života te ih nesobično podijelila s čitateljima. Usljedilo je predstavljanje učenika četvrtoga razreda Gimnazije Beli Manastir, Nebojše Šimića, koji nam je pročitao ulomak iz svoga romana. Kratko nam je predstavio sadržaj knjige što je posebno bilo zanimljivo nama učenicima jer nije česta pojava da netko tako mlađi objavi roman. Na kraju smo velikim pljeskom pozdravili naše goste i istaknuli da se nadamo ponovnom susretu.

Boris Jurišić, 2.b

I pjesme mogu biti eterične

Pozivu naše škole odazvao se i Mario Mihaljević, poznati hrvatski novinar, radijski voditelj, skladatelj i pjesnik. Najmanje nam je ostao otkriven kao pjesnik i upravo je to bi razlog njegova dolaska. U zajedničkom smo druženju otkrili njegovu jednostavnost, pristupačnost, ali i izrazitu iskrenost koja nas je sve oduševila. O njegovoj otvorenosti najbolje svjedoče riječi Franje Marinkovića: *Drzovito otvoren i ponekad indiskretan, baš kao za mikrofonom, Mario vam govori ono što ste i vi htjeli reći, potuziti se, zagalamiti, ukoriti. Ili, svjestan vaše ranjivosti, na prstima će izići iz vašeg lošeg trenutka, iz vašeg možda čemernoga kutka u kojem ćete, ako se samo malo osvrnete, naći ostavljenu nadu ili rješenje s kojima se može poživjeti do uvijek dolazećeg Sutra, s „novim danom”, kako se to pjeva u šlageru. Pjesnik i baraba nisu dva suprotna pola, jedan zamišljen, drugi zašiljen. To su, kao u Janusa, dva lica jedne glave. To su vam kao Mario i Mihaljević*

ŽIVOT(OPIS)

Ne volim vidjeti svoju fotografiju
ne volim pisati vlastitu biografiju

Mrzim enciklopedije
i bilo kakve revije
nagrade i parade
sve mi se gade
i faktumi
i datumi
i oholosti
zbog prošlosti
Ne podnosim kad mi reda radi
aplaudiraju
ne dam da me na funkciju biraju
a najviše me nerviraju
kada mi u intimu diraju
koju sam i tako podijelio
sa svakim tko je to poželio
Ja nemam ništa svoje
sve je to naše i tvoje
jer sve što radih kao
skladatelj, pjesnik ili voditelj
za sve je to zaslužan netko drugi
jedan jedini Stvoritelj
Ma slobodno pričajte da sam lud
ja priznajem samo njegov sud

Dok je čitao jednu od svojih pjesama, oglasio se zvono za kraj nastave. Veliki je broj učenika počeo napuštati prostoriju nakon čega je netko objasnio našem gostu da je riječ o učenicima koji putuju pa moraju na autobus. Uzeo je svoju knjigu i u nju napisao posvetu. Zaustavio je jednoga učenika i zamolio ga da knjigu preda vozaču autobusa i da ga zamoli da se ne ljuti što ih je malo zadržao. Eto, takav je Mario Mihaljević.

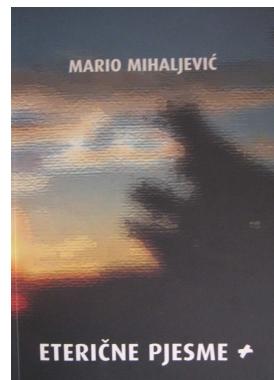
ZAMISLITE...

Zamislite svijet
u kome se svi ljudi vole
zamislite svijet
u kome djeca sretna idu u škole
jer se tamo
samo dobrome uči
pa se radosni svaki dan
vraćaju kući
u kojoj se priča
iskreno i otvoreno
živi punim plućima
i nepatvorenno
Zamislite svijet
u kojem ni na jednim vratima ne piše
zatvoreno
ili moje
jer sve što je moje
ujedno je i tvoje
Zamislite svijet
gdje ne postoji riječ morati
ili bojati
gdje se umjesto riječi ratovati
upotrebljava riječ radovati
a umjesto ubijati
samo riječ igrati
Zamislite svijet
gdje nema nijednoga lovca
a osmijeh se rabi
umjesto novca
zamislite svijet gdje se ne dijeli
batina i mrkva
i gdje postoji
samo jedna crkva
čija je najveća draž
što je iz nje izbačena laž
Zamislite svijet
u kome su ljudi nasmijani
a ne nabrijani
gdje se govori tonom blagim
i svakoga naziva dragim

Ali, ali

pa na što ja to brijem
Čovjek koji je tako mislio
na današnji je dan ubijen
ali taj krvnik nije ubio
ono što je John Lennon napisao
krvnicu upamtite
ne može se ubiti misao

Pjesme su u knjizi tematski razvrstane.
Ovo su neki od naslova unutar kojih se nalaze Mihaljevićevi stihovi: *Bog i ja, Radio epitafi, Dječji kutak, Cenzurirane pjesme.*

Mario Mihaljević pročitao nam je mnoštvo svojih pjesama. Pitali smo ga je li rima prisutna u svim njegovim pjesmama. Potvrđno je odgovorio, ali i obećao da će napisati jednu slobodnim stihom.

RAT

Sinoć kad su zaspala djeca
ostao sam budan još koji sat
razmišljam kako smo stariji sin i ja
doživjeli jedan rat
a već moji mama i tata
pamte dva rata
baka ih je pamtila
čak tri
nadam se da nijedan
nećete djeco vi

David Pielić, 2.d

PREDRAG RAOS posjetio je našu školu 15. studenoga 2007. i

pozvao nas da se učlanimo u jednu od njegovih stranaka. Da mu udovoljimo, i ne razočaramo ga, učlanit ćemo se u *Stranku povratne ambalaže*.

Predraga Raosa dočekala je prepuna dvorana. Osim naših učenika, došli su i mnogi građani Orahovice koji su htjeli pozdraviti ovoga kontroverznog književnika. Već na ulasku u dvoranu svi smo primijetili da su mu odvezane vezice na cipelama, a na glavi mu je bila obvezna skijaška kapa, koju nije skidao tijekom cijelog književnoga susreta.

„Ljudi me gledaju na televiziji i mnogi me smatraju klaunom zato što ne shvaćaju jednostavnu činjenicu - ja sam čovjek poliglot pa s klaunovima razgovaram kao s klaunovima i s budalama kao s budalama.“

Odmah na početku Raos se okupljenima obratio riječima: „Vi ste očito čitali Mein Kampf i dobro ga proučili. Naime, Hitler je shvatio kako se stvara fama - uvijek je iznajmio dvoranu manju od očekivanoga broja gostiju tako da novine pišu o prepunoj dvorani, nedostatku mesta, stajanju pred vratima itd. Prema tome, meni je draga što niste uzeli dvoranu za tisuću ljudi u kojoj bi ostalo pedeset praznih mesta kad se ja pojavit.“

Prije nego što je počeo govoriti o svojim djelima, Raos se kratko želio predstaviti: „Reći ću vam tko sam ja jer ljudi, kad me vide, najčešće pitaju: *Je li to onaj poznati glumac?* A ja želim da se zna da sam ja prije svega književnik, a koliko dobar, o tome će prosuditi moja publika.“

Rijetki su oni koji znaju da je Predrag Raos diplomirao kemiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Uhatoč tome, svoj je život posvetio književnom radu. Gledajući ga na malim ekranim, često zaboravljamo njegov književni i prevoditeljski rad i sve ga više promatramo kao medijsku ličnost.

„Ako pogledate moj opus, onda ćete vidjeti da u opusu ima zezanja, a ima i ozbilnjih stvari. Ima stvari koje zaslužuju zezanje iako to nije uobičajeno, a ima i stvari koje zaslužuju potpunu ozbiljnost.“ Nakon ovih riječi, uslijedilo je ono zbog čega smo i ugostili Predraga Raosa, a to je predstavljanje knjiga. Na maštovit i originalan način predočio je svaku knjigu, njezin sadržaj i okolnosti nastajanja. Raosov je prvi roman *22. rujna: roman o jednom maturalcu*, a pisao ga je u obliku adolescentskog dnevnika i poslije je ušao i u lektiru. Ali izlaganje o svome stvaralaštvu započeo je domoljubnim romanom *Tajna Piranskog trokuta* pa prešao na one, kako on kaže, zezantske teme koje je obradio u

Predrag Raos: vezice nisu važne

djelima kao što su *Romeo i Trnoružica* i *Naprijed natrag*. Posebno mjesto u njegovu opusu pripada znanstvenoj fantastici: *Brodom kod Thule*, *Nul effort*, *Od rata do zvijezda*. Raos nam je svima poznat kao osoba bez *dlake na jeziku*, pa je i parodija jedan izrazito zastupljeni tematski krug njegova stvaralaštva. Na tom se području ističu djela: *Mnogo vike nizašto*, *Ubijte Hamleta*, *Ta današnja smradež*. Romanom *Vertikala* Raos se vraća svojim ranijim tematskim prikazima. Ranije spomenuta knjiga *Naprijed natrag* objavljena je prošle godine, a govori o politici i političkim strankama. Tako je Raos osnovao novu stranku pod nazivom *Stranka općeg nazatka*. Naglasio je da se u nju svi možemo uključiti. U knjizi su navedene i ostale stranke u kojima će se ljudi sigurno pronaći. Tako postoje: Hrvatska – bosanska stranka, Hrvatska estogenska stranka, Hrvatska – hrvatska stranka, Hrvatska nacional – rasistička stranka, Stranka bezveznjaka, Stranka povratne ambalaže, Stranka plavih očiju, Stranka apstinenata... Nakon referendumu mi smo se uključili u *Stranku povratne ambalaže*.

Domagoj Klepač, 2.b

KNJIŽEVNI SUSRETI...NIVES OPAČIĆ

„Knjiga se ne zove slučajno Hrvatski jezični putokazi. Svaki će nas putokaz navesti na neki put, no ništa nam neće reći o samom putu. On može biti naporan, zahtjevan, opasan, bez povratka, ali i lagodan, ugodan, pun poticaja. Kakav će biti, to svatko tko se uopće uputi u pustolovinu duha mora otkriti sam. No najvažnije je otisnuti se bez straha. A putokazi i služe tome da putnicima pruže sigurnost kako se ne bi izgubili u bespuću.“

(Nives Opačić)

„Prsa i stas zaista ne bi smjeli biti uvjet za voditeljski posao, već stručnost i pravilan izgovor pojedinih riječi.“

Bilo je veselo u našoj školi 24. siječnja ove godine. U osamnaest sati zakazan je susret s profesoricom Nives Opačić. Svi smo znali o kome se radi i pripremali smo bezbroj jezičnih pitanja, jer nam mnogo toga nije jasno, postoje mnogobrojne dileme za koje smo se nadali da će ih profesorica otkloniti. I nismo se razočarali. Predstavljujući svoju knjigu *Hrvatski jezični putokazi* profesorica je odgovorila na mnogobrojna pitanja, na interesantan i zabavan način govorila je o jeziku i o njegovim zakonitostima. Posebno se osvrnula na hrvatski novogovor u električnim medijima i izazvala buru smijeha navođenjem različitih primjera kojima smo svi mi svakodnevni svjedoci.

Profesorica Opačić bila je duhovit i zanimljiv gost

„Danas na našoj televiziji nije potrebno stručno znanje hrvatskoga jezika. Kod većine voditeljica naglasak je na posljednjem slogu. I dok su nekada stručnjaci pazili na svaku izgovoreniju riječ, danas se dovoljno pojavit u Big Brotheru i postati voditelj. Prsa i stas zaista ne bi smjeli biti uvjet za voditeljski posao, već stručnost i pravilan izgovor pojedinih riječi.“

Posebno se osvrnula na veliki broj stranih riječi koje prodiru u naš jezik:

„U zadnjih 7-8 godina događaju se silne promjene poglavito u leksiku, ali one zadiru i u samu strukturu hrvatskoga jezika. Upozorila sam već mnogo puta da gotovo počinjemo gubit pridjeve (Split Film Festival), pa nisu onda čudne ni *vaterpolo* utakmice, *vikend* akcije i slično. Ako tome dodamo cijele dijelove rečenica na engleskom jeziku u hrvatskome tekstu - i to ne u stilski obilježenom, nego u neutralnom, npr. u novinskim izvještajima - približavamo se nekom *bastardnom* jeziku.“

Primjerice iz dnevnog i tjednog hrvatskoga tiska to će se lijepo ilustrirati, a ujedno potvrditi moju tezu da hrvatski jezik postaje jezik u zgradama i za zgrade, dobar kao objašnjenje za *neuke* hrvatske čitatelje, a na prvom je mjestu engleski izraz.“

„Kad smo u jednom novom zagrebačkom naselju pitali za Ulicu Drage Gervaisa (Žervea), mnogi su ljudi rekli da takve ulice nema u njihovoj četvrti. A stajali smo u njoj. Jer oni to čitaju Gervaisa.“

Mnogi su željeli poslušati profesoricu Opačić

„Kad neki muškarac gostuje u emisiji valja mu se obratiti vokativom: gospodine Kovačiću, profesore Filipoviću. Ako je to gošća, onda njezino prezime ostaje nepromjenjeno – dakle, gospodo Kovačić (dekliniraju se jedino ženska prezimena na –a). Imenice se странog podrijetla ne dekliniraju, u vokativu će tako biti Ines, Dolores, Carmen, ali i Marija, Ana, a ne Marijo, Ano.“

I na kraju susreta potpis za uspomenu

Susret s profesoricom Opačić prošao je u ugodnoj atmosferi. Uvijek smo mislili da je sve što se tiče jezika pomalo *dosadnjikavo*, ali profesorica nas je uvjerila da se o jeziku može govoriti na popularan i zanimljiv način.

Uredio: Domagoj Klepač, 2.b

NAŠI PJESNICI

SVJETLANA CUKOVIĆ

Učenica sam III. d razreda (ugostiteljstvo). Zapravo ne znam što bih o sebi rekla. Nisam talentirana za sport, specijalist sam za markiranje, u kuhinji znam pogriješiti, a još ništa spektakularno nisam izmisnila. Volim čitati, spavati, pričati, smijati se... Kad sam sretna, imam potrebu podijeliti to sa svima. Kad sam tužna, usamljena, uzmem papir i pišem. Tako nastaju moje pjesme.

TREBAŠ MI

Ima noći kada mi treba netko jak kao ti,
da me podigne kad padnem,
da me nosi kad oluje postanu prežestoke,
da obriše suzu kad krene niz obraz,
da mi pruži utjehu kad me povrijede...

Ima dana kad mi trebaš ti,
nakon toliko tmurnih noći da se ponovo
pronađem u tebi,
nakon toliko izgubljenih snova da se privinem
na tvoje grudi,
nakon toliko lutanja i boli da nađem počinak
na tvojim rukama.

PRAZNA CESTA

Prazna cesta...
hodam sama po sredini
i prati me samo mjesecina.
Tvoji koraci kraj nje u daljinu
Još prate me i vole kao nekada ti.
Vjetar šapuće nježne riječi,
a sjene me grle, tješe,
oponašaju tebe.
Tišina, vjetar, sjena i ja
idemo praznom cestom
i smijemo se i volimo se
kao nekada mi

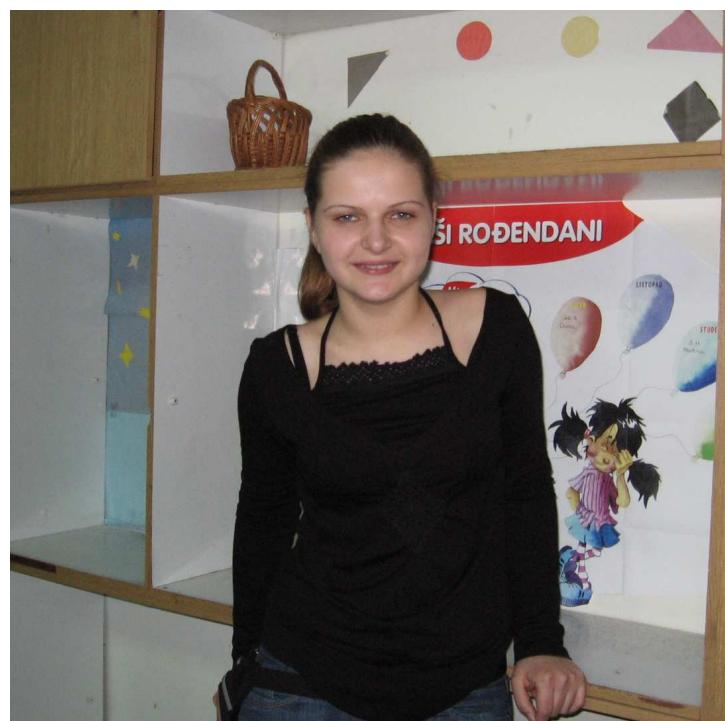
Iz školskih zadataća:

nebesko
prostranstvo i u dugim
ljetnim noćima razmišljam o
zvijezdama. Gledam ih i
postavljam bezbroj pitanja...
Uglavnom na njih ne znam odgovor...ali mogu maštati,
sanjati i sama stvarati svoje svjetove...

Najviše volim kad snježne pahulje polako padaju na zemlju.
Njihova nježnost izaziva u meni toplinu, one prekrivaju svu
prljavštinu i ostavljaju čiste bijele tragove duše...

*Najljepši trenutak?

Onaj, kada je moj maleni nećak prvi put rekao: „Teta!“

*Koju glazbu voliš?

Slušam sve osim klasične glazbe i jazza.

*Kakvi ste vi mladi danas? Mnogo je kritika na vaš račun!

Društvo ne pruža mnogo mladome čovjeku. Prave su vrijednosti nestale, mnogo je laži, ljudi su neiskreni.

*A školski sustav?

Ima puno nepravilnosti. Škola bi trebala biti mjesto ugode, prijateljstva. Sve je nekako drugačije, oko nas je puno nesretnih i nezadovoljnih ljudi. Nedostaje smijeha, topline...

*Najdraži književnik?

Ephraim Kishon, volim se opustiti uz njegovu satiru.

*Koji je tvoj moto?

Živite za svaki dan. Problemi postoje, ali nema takvih koji se ne mogu riješiti.

Postoje trenutci kada tišina znači sve, kada suze padaju nečujno, kada te voljeni napuštaju i nemaš od koga tražiti utjehu. Tražiš pomoć, a svi su oko tebe zarobljeni u svom svijetu, između zidova očaja i straha i ne žele čuti twoju molbu, twoju želju da svoju tugu podijeliš s nekim...

Pronađi tada snagu u sebi... Raduj se osmijehu djeteta, kapljici rose, oblaku, raduj se i suzi na svome licu jer i ona će ti donijeti mir...

Uredio: Matej Žagar, 2.b

MATEJA PERKOVIĆ

...Zaljubljena sam u život. Nekada mislim da moja mladost ima sposobnost popiti svijet ... I sretna sam!

Odavno nisu bitne riječi...

Ponudio mi je cigaretu.
Nasmijala sam se,
nisam ništa rekla...
Hodali smo u tišini duže vrijeme;
uvlačio je dim tako dječački, neiskusno.
I dalje sam šutjela...
odavno nisu bitne riječi.
Smijali smo se naglas
kada je utisnuo svoje usne na moje čelo.

Rastajemo se bez riječi....i dalje se smijem.
U desnoj je ruci držao cigaretu.
Tako je sladak okus njegove cigarete.

Otišao je sasvim lagano,
a ja sam osjećala šutnju cvijeća
i brojila mirise usnulih zvukova tišine...

POGLED

Daruj mi pogled
Dok još imam čisto lice
I vid bez mane
Da osjetim miris tvoje samoće

Izgori me riječima
S viškom drhtaja
Da osjetim svojim savršenim sluhom
I uhom bez bora zvuka
Tvoj dodir u zraku što se širi

Spali moje sjene
U vodi svoga oka
Izudaraj me smijehom
Da izgubim svijest

Podivljaj od sreće
Uplaši zvijeri u sebi
Dopusti kroz igru
Da dogodi se ljubav

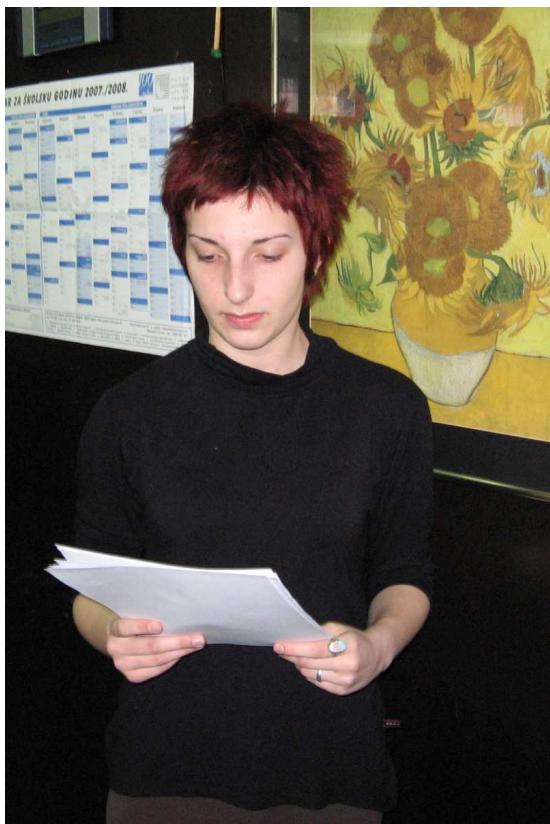
Želim te voljeti
Nakon izmučenih noći
Okončanih jutrom
Odagnati zastor mraka
I poklonim ti sunce

Samo dopusti iskrama svojih snova
Dok crtamo bitke generala tuge
Prevlast figura sreće

Nekad smo bivali u narukvici od cvijeća
I uvijek te nosim kao vjenčić u kosi

MATEJA:

Volim košarku, košarkaška sam sutkinja i treniram žensku ekipu u Čačincima. Oduvijek želim upisati novinarstvo i postati slobodni novinar. Svoju prvu pjesmu napisala sam sa sedam godina. Pisanje me opušta i daje smisao mome životu. Vegetarijanka sam već godinu i šest mjeseci. Imam jedno predivno stvorenje kod kuće, zove se Astor, on je moja kućna radost. Samojed je i ponaša se kao jedna velika maza. Pronalazim se u čitanju poezije i knjiga. Zaljubljena sam u život. Ljudi koji me vole i koje volim ispunjavaju me u svakodnevnim trenutcima. Nekada mislim da moja mladost ima sposobnost popiti svijet. I sretna sam.

RADOST I SREĆA SVUDA SU OKO NAS

Njene crne oči napokon oslobađaju skrivenu ljepotu prodirući ispod granica pogleda i otkrivajući dubinu.

Više se ne osjeća miris pljesnivih zidova, a zatočeni simboli ožiljaka igle hlate i gube svoje značenje... Tišina briše prljave ostatke jave i gazi po oštrom bridovima svojih strahova. Nema više zabrana, mrakova i krivih znakova na putu. Ubod igle više ne stvara trenutke zadovoljstva.

Ona je slobodna. Napokon otkriva da granice igre ne postoje. Otkriva da može stvoriti vlastito carstvo naivnih osmijeha nevinosti i da ima pravo na stvaranje novog svijeta ljepote. Počinje shvaćati da želi živjeti otvorenih očiju.

Pleše uz glazbu davno odbačene gitare koja joj vraća slike djetinjstva, tople, umirujuće slike bez klonuća i padova. Oslobađa svoj smijeh u krošnjama stabala i postaje svjesna kako je lijepo radovati se malim stvarima. Zanesena krade nebu ljepotu bjeline oblaka dok u njenom pogledu drhte sve dugine boje.

I sretna je...

Zbog ponovo otkrivene ljepote cvijeta... i čovjeka...

Zbog radosti i sreće koji su tu ...svuda oko nas!

Uredio: Matej Žagar, 2.b

Moje buduće zanimanje...

U našoj školi postoje različita usmjerenja. Učenici pohađaju gimnaziju, a obrazuju se i za zanimanja: prodavač, kuhar, konobar, cvjećar, voćar, vinogradar, automehaničar, strojobravar i vodoinstalater.

A o svome zanimanju progovorili su neki od naših učenika

Kristina Sušec, učenica trećeg razreda prodavača:

Svako zanimanje ima svoje posebnosti, ali ja smatram da je potrebno voljeti posao koji radiš i odabratи zanimanje za koje imaš afinitetu.

Ja sam odabrala trgovacko zanimanje upravo zbog ljubavi prema tome poslu. Komunikativna sam i volim ljude, volim pomoći čovjeku da u trgovini odabere ono što je najbolje za njega, bilo da se radi o svakodnevnim potrepštinama ili o predmetima koji će mu godinama služiti u kućanstvu. Zadovoljan osmijeh kupca za mene je najveća nagrada i u budućnosti ću se uvijek truditi da na licima ljudi koji budu ulazili u trgovinu u kojoj budem radila bude što više osmijeha.

Marin Milovac, učenik trećeg razreda opće gimnazije:

Još se i danas sjetim tih dana. Uzbuđenje, iščekivanje, neodlučnost. Od same pomisli na to sledila bi mi se krv. Ipak, bio je to veliki korak u mome životu, korak u svijet odraslih. Naravno, dobivao sam savjete sa svih strana. Roditelji, nastavnici, prijatelji...

Ali, meni je najvažnije bilo kako odabratи pravu stvar, a istovremeno sačuvati onu nevinost dječjeg prijateljstva?

Moj je odabir, nakon dugog razmišljanja, bila gimnazija. Znao sam da želim ići dalje na fakultet, tako da mi je to bio savršen izbor. Istovremeno sam dobio odlično opće znanje i još četiri godine da razmislim što zaista želim u životu.

Trenutno idem u treći razred i nisam niti jednom požalio zbog svoga odabira. Mislim da je to odlična opcija, pogotovo za one malo neodlučnije. Moje znanje sada je puno veće, a mislim da sam sada i zrelij i bolje znam što želim dalje. Eto, to su bili razlozi zašto je gimnazija bila moj izbor.

Svjetlana Cuković, učenica trećeg razreda kuhara:

Zapravo nisam znala što bih upisala. Kada sam čula da će u Orahovici otvoriti ugostiteljsko usmjerenje, nisam se puno kolebala: odabrala sam zanimanje kuhar. Moja mama i sestra jako su se protivile. Odličan sam učenik i po njihovom mišljenju mogla sam odabratи nešto bolje. Ali eto!

Želim reći da sam sretna, volim kuhati i ovo me zanimanje u potpunosti ispunjava.

Ponekad je naporno, ali ja to volim i nije mi nimalo žao što sada nisam u nekoj četverogodišnjoj školi.

Ovo su samo neka razmišljanja naših učenika. Ipak, smatramo da je najvažnije odabratи zanimanje u kojem će čovjek pronaći sebe, svoju sreću i zadovoljstvo. A tada će to zadovoljstvo osjetiti i oni s kojima bude radio ili koje bude posluživao. I nije važno hoće li to biti učionica, liječnička ordinacija, ugostiteljski objekt, trgovina ili automehaničarska radionica...

Svjetlana Cuković, 3.d; Kristina Sušec, 3.e i Marin Milovac, 3.a

Znate li sve o našim profesorima?
Naše su vrijedne novinarke razgovarale s jednom profesoricom i donose vam neke zanimljivosti iz njezina života.

Razgovor s profesoricom Jožicom Sukić

Datum i mjesto rođenja: 9. 11. 1952., Brežice

● **Svoj ste život posvetili biologiji i učenicima.
Da se ponovo rodite, biste li postupili jednak?**
Bih, opet bih studirala biologiju.

● **Gdje ste se školovali?**
Gimnaziju sam završila u Brežicama, Biotehnički fakultet u Ljubljani.

● **Jeste li škrti na ocjenama?**
Mislim da nisam, makar učenici kažu da jesam.

Profesorica Sukić rođena je u Brežicama u Sloveniji. Nikada nije ni pomislila da će svoj život provesti u mjestu kao što je Orahovica, ali zbog toga je iznimno sretna jer voli prirodu, a u Orahovici potpuno može uživati u njoj.

● **Jeste li ikada zapalili cigaretu?**
Jesam... To mi je loša strana!
● **Cime se bavite u slobodno vrijeme?**
Najviše volim prošetati, plivati...
● **Znate li koji vic o Slovencima?**
Jučer sam u 24 sata pročitala nekoliko zanimljivih. Zapamtila sam dva kratka:
Zašto je disco club u Ljubljani zatvoren?
Susjedne su se države bunile na buku!

Gdje se radi nova staza za F1?
Oko Slovenije.
● **Smetaju li vam takvi vicevi?**
Ma ne smetaju, sve je to šala. Mislim da je smiješan onaj tko se ljuti zbog toga.
● **Koju vrstu glazbe slušate?**
Volim zabavnu glazbu. Olivera, Stavrosa...
● **S koliko ste prolazili u srednjoj školi?**
S dobrim, nisam bila tako odlična... Ali naša je gimnazija bila jako teška. Učenici koji su išli iz naše gimnazije u npr. medicinsku školu u Novom Mjestu bili su odlični. Bila je jako teška jer profesori nisu bili popustljivi.
● **Što mislite o današnjoj mlađeži?**
Dosta su veseli, možda bi trebali popraviti neke svoje loše navike. Previše je loših navika koje onda ostaju tijekom cijelog života.

Iva Lukić i Sladana Zarić razgovarale su s profesoricom Jožicom Sukić

● **Jeste li položili vozački?**
Nisam. Imala sam u planu položiti, ali onda sam odustala i tako je i ostalo.
● **Gdje biste željeli otpotovati?**
Nemam neke želje za velikim putovanjima, volim biti kod kuće. Htjela bih posjetiti prijatelje iz studentskih dana u Ljubljani ili prijatelje koji su živjeli u Orahovici pa su otišli u druge gradove. Uglavnom, htjela bih posjetiti stare znance pa da probudimo lijepo uspomene.

● **Želite li dati koji savjet učenicima?**
Možda da se kane loših navika, poroka i da su malo savjesniji. Možda sam nekada i ja kriva, previše popustim, što može biti dobro, jer savjesni učenici pokažu da im je to bila pomoć i bude mi draga da sam im pružila priliku da se dokažu pa im to bude neka vrsta nagrade. Žao mi je kada učenici zlorabe to što im pokušam pomoći.

Blic pitana

- **Orahovačko jezero ili Jankovac?**
Jezero.
- **Životinje ili biljke?**
Biljke
- **Alkohol ili cigarete?**
Cigarete.
- **Narodnjaci ili tamburica?**
Tamburica.
- **Hrvatska ili Slovenija?**
Hrvatska.

Iva Lukić i Sladana Zarić, 2.b

VAŽNO JE IMATI SVOJ STIL...

...a naši ga učenici sigurno imaju

U našoj školi
njeguju se različiti
oblici frizura.

Zoran i
Stipe

Jelena

Filip

Dino

FRIZURE NAŠE SVAGDAŠNJE

Frizuri se uvijek posvećivala velika pozornost. Već u najstarijim civilizacijama nalazimo specifične oblike frizura. Dugo kosi muškarca pripisivala se posebna moć. Sjetimo se samo biblijske priče o Samsonu ili dugokosih Ahejaca. Kod nekih naroda duga kosa značila je vladarsku funkciju. Kratka kosa značila je često položaj u obitelji, ali se kod nekih naroda kosa šišala kao znak sramote pa se ona rezala prostitutkama, kriminalcima, robovima, slugama. Kratka je kosa ponekad bila i znak religiozne funkcije. Nosili su je redovnici i svećenici raznih vjera. U nekim je civilizacijama kratka kosa znak žalosti, a pletenice, također, imaju svoju simboliku - negdje razlikuju udanu ženu od neudane.

Kosa odlično može poslužiti za sakrivanje slušalica, ali i lica (Josip Nekić i Filip Nemec iz 2.a razreda)

Malo je naroda koji svojoj kosi ne posvećuju pozornost. Već najranije kulture pokazuju razvijene oblike frizura. Grkinje su vezale kosu na vrhu glave, rjeđe bi puštale uvojke niz vrat, a ukrašavale su je različitim ukrasima i vrpčama. Rimljani su imitirali Grke, ali frizurama nisu posvećivali toliko pažnje. Kada su Rimljani osvojili Galiju rimske su se žene oduševile plavom kosom i počele ju bojiti.

Lea i Sanja

Tomislav

U carsko doba otmjene Rimljanke nosile su bujne frizure koje su ponekad premašivale veličinu glave. Ali i muškarci su njegovali specifične frizure. U Ciceronovo doba muškarci su nosili kovrće. Za vrijeme križarskih ratova žene su nosile razne marame na glavama, a u periodu renesanse ponovo se otkrivaju glave, njeguju se različiti oblici frizura od raspuštenih do visoko podignutih.

Barok predstavlja vrhunac modne ludosti, obogaćen perikama koje su nosili i muškarci i žene. Mnoštvo ukrasa i različitih detalja, miješanje prirodne i umjetne kose obilježili su i sljedeća razdoblja.

Marija Antoaneta uvodi kratku kosu koja će postati popularna i za vrijeme revolucije u Francuskoj.

Od devetnaestoga stoljeća uvodi se pravilo da muškarci nose kratku kosu, a ženske frizure doživljavaju različite promjene. Danas nema pravila, čak ni velike razlike između muške i ženske frizure. Muškarci nose i dugu i kratku kosu, izbjavljaju glave, a i žene nose dugu, poludugu ili kratku kosu.

Boris Jurišić, 2.b

KRALJICA I KRALJ...MATEJA I DINO

Svake godine pred Valentinovo naša škola oživi. Velika kutija ispred knjižnice pretvori se u najvažniju stvar na svijetu. Učenici trče prema njoj, nose pisamca, poruke. Neki stidljivo, neki želete biti primijećeni. Uglavnom, nitko nije ravnodušan, svi očekuju, raduju se, nadaju...

Ali u školi se događa, upravo na Valentinovo, još jedan važan dogadjaj. To je biranje kraljice i kralja. Uz kutiju u kojoj je mnoštvo ljubavnih poruka i dobrih želja nalazi se još jedna. U njoj učenici ostavljaju svoje papiriće na kojima glasaju za kralja i kraljicu škole. Poseban žiri, uz pomoć profesora Najmenika, prebrojava glasove i na maloj svečanosti u holu škole objavljuje pobjednike i uručuje im nagrade.

I dok se cijela škola priprema za ovogodišnji izbor, mi smo potražili prošlogodišnje pobjednike i zamolili ih da nam nešto kažu o sebi.

MATEJA
Sve mi je to ostalo u lijepoj uspomeni. Bilo je puno šale, zabave i veselja taj dan u našoj školi, a to je ipak najvažnije. Svi su bili sretni, i profesori i učenici.

DINO :
Ma nije važno tko je pobjedio, lijepo je bilo zabaviti se i nasmijati. Škola je taj dan zračila pozitivnom energijom.

MATEJA je učenica trećeg razreda ugostiteljstva i turizma. **Evo što nam je rekla o svojoj pobjedi:**

Stigla je obavijest da će se u školi izabrati kralj i kraljica za Valentinovo. Svi smo bili uzbudjeni, trčali smo sa svojim prijedlozima u knjižnicu i ubacivali papiriće u kutiju. Svi su očekivali, nagadali tko će to biti. Kada je profesor Najmenik pročitao moje ime pustila sam suzu, kao prava kraljica i pogledom zahvatila Vitu, mogu momka, nadajući se da će on postati kralj. Dok sam tako čekala da se dvoranom zaori kraljevo ime, čula sam glas voditelja: *Dino Kršćanski*. Pošto sam u mislima bila daleko u svojim kraljevskim dvorima, pomislila sam da će taj Dino možda nešto otpjevati, otplesati ili ne znam što već izvesti prije nego pozovu kralja na pozornicu. Ali ne, Dino je proglašen kraljem. Brzo sam se spustila na zemlju, zaboravila na krunu, dvorac, raskoš i pozdravila svog novog, dragog kralja Dinu! Nismo otplesali niti jedan ples, ali nema veze, ostala nam je jedna jako lijepa uspomena.

DINO je omiljen u razredu, a i u školi sudeći po izboru za kralja.

Skroman je i iskren dečko, uvijek vedar i raspoložen za šalu. Prijatelja ima mnogo. Učenik je trećeg razreda ugostiteljstva.

Sa smijehom je popratio naše pitanje o kraljevskoj pobjedi:

Ma i sam sam bio iznenaden kad su pročitali moje ime. Iskreno, ne znam zašto su me izabrali... Što da vam kažem o sebi. Volim društvo, slušam rap, funk, jazz, soul, imam djevojku ...

Od svih sportova najviše volim košarku, mnogo vremena provodim za računalom, najdraža grupa mi je Gang Starr, najdraži književnik August Šenoa.

Što bi kao kralj poručio prijateljima:

Sve više mladih okreće se lošim stranama života: piju, puše, drogiraju se. Smatram da mladi čovjek treba pronaći prave vrijednosti i odreći se poroka koji će mu uništiti život.

Uredio: Matej Žagar, 2.b

DANAS JE UISTINU TEŠKO ODRASTATI, RAZVIJATI SE U ZRELU I SAMOSVJESNU OSOBU.
OSJEĆAMO POGLEDE I OSUDIVANJE OKOLINE. RAZOČARANJE I NEUSPJEH DVJE SU RIJEČI
KOJE NAS STALNO PRATE, S KOJIMA NAS POVEZUJU. JE LI STVARNO SVE TAKO CRNO?
JEDNO NAM SE PITANJE NAMEĆE SAMO OD SEBE – JESMO LI ZAISTA:

Buntovnici bez razloga?

Koliko često čujete rečenicu *U moje vrijeme toga nije bilo?* Vjerojatno i prečesto, zar ne? A jeste li se zapitali zašto? Ta rečenica uglavnom je namijenjena mladima koji svojim buntovnim ponašanjem uznemiruju sve oko sebe ili jednostavno živciraju sve ostale koji plivaju u kolotečini svakodnevne rutine ne želeći promijeniti niti jednu jedinu stvar u svome životu. A koliko se često zapitate zašto se mlađi tako nedefinirano ponašaju prihvatajući neke alternativne stvari iako imaju više nego dovoljno?

Za početak pročitajte ovo:

Živimo u ubrzanom svijetu u kojemu ništa ne predstavlja neki veliki značaj. I neke velike stvari postaju potpuno nebitne i zanemarene te se stvara jedna ogromna praznina, indiferentnost i dolazi do, ja bih to nazvala, socijalne tištine i potpune ne komunikacije. Zar smo stvarno buntovnici bez razloga? Ništa nije bez razloga. A kod mlađih razloga za bunt ima mnogo. Nametanje autoriteta i nepotrebno pametovanje oko banalnih stvari, neshvaćanje okoline i netolerancija, neki su od glavnih razloga takvog ponašanja. Danas se emocije gotovo i ne iskazuju, a do eksplozije i problema dolazi kad se te emocije nakupe u čovjeku. U današnje vrijeme roditeljima je teško razgovarati s djetetom, pohvaliti ga da se ne bi slučajno umislilo. Onda bolje ništa ne raditi. A tu je i pritisak u školi, na fakultetu i drugim odgojnim ustanovama gdje se

provodi nepravda i nerazumijevanje. Bar bi se ondje trebalo cijeniti prema onome koliko znaš, a ne kako se zoveš. I tada osvane naslov u novinama: *Učenik prijetio profesorici!* Naravno, to se nikada ne tumači objektivno pa se nikada nitko ne zapita što se dogodilo tom učeniku i što ga je motiviralo. Po tom primjeru možemo vidjeti kako naizgled bezazlene stvari mogu biti razlozi, uzroci ubojstva i neprihvatljivog ponašanja. Ne podržavam nasilje i nikoga ne želim poticati na neke nasrtaje i sl., ali zar nije veće nasilje nekoga ponižavati, koristiti svoj položaj i rušiti sve ono što je godinama građeno, nečiji rad, trud i vrijeme? To je nasilje koje je veće od fizičkoga i ostavlja trajnu štetu na nekome ili u nekome.

Za kraj ču samo reći: pokušajte razumjeti svijet oko sebe, i nas, buntovnike s puno razloga, jer mi nismo samo zbumjena dječurlija, već mlađi ljudi nezadovoljni vođenjem i održavanjem vlastite egzistencije i pogledom na svijet... Jer mi pokazujemo osjećaje, ne zataškavamo ih kao većina...

Stefani Budim, 3.a

SVIMA...PA I MENI!!!

Kamo ovaj svijet ide? Hmm...Pitanje na koje bismo svi rado htjeli čuti odgovor. Problem je što ovaj svijet ne ide nikamo već ga ljudi vuku za sobom. Svaki dan slušamo kako živimo u svijetu gdje haraju bolesti, ljudi umiru svaki dan, mlađi piju, drogiraju se i puše, ljudi žive na prosjačkim štapovima, plače su male, političari se doslovno trguju za vlast, radnici štrajkaju, priroda propada, a svatko misli samo na sebe. Ljudi se non-stop žale, a nitko ništa ne poduzima!!! Baš nitko!!! Ne valja nam vlast? Pa srušimo ju, preuzmimo ju u svoje ruke. Ne valja nam zdravstvo? Uložimo u njega. Ne valja nam školstvo? Poboljšajmo ga. Ljudi moji, za sve postoji rješenje i sve bi se moglo riješiti kad biste se ujedinili i pokušali. Jedna je profesorica u mojoj školi jednom prilikom rekla: *Znate što djeco, meni se plače kad vidim da će svijet ostati na mladima poput vas!* A nije se sjetila da su i oni jednom bili mlađi, imali priliku nešto promijeniti, a nisu ni pokušali. Čast izuzetcima. *Na mladima svijet ostaje.* Pa zar je bitno na kome svijet ostaje? Svijet, tj. život, dogada se upravo sada. Zašto sada ne bismo nešto učinili, nešto promijenili? Ljudi su ljudi, bili oni mlađi ili stari, lijepi ili ružni, pametni ili glupi. Sve što nam ne valja sami smo si napravili. A ovaj svijet skrenuo je onoga trenutka kad se pojavio neki sebičnjak i video da su ljudi slabici, da se ne drže zajedno i da ih je lako kontrolirati te to i učinio. Možda se netko u tom trenu i pobunio, ali nije imao ono najpotrebnije iza sebe kao oslonac. A to su ljudi.

Sretna sam što sam mlađa. Mlađi svijet vide boljim nego što je, pa tako i ja. Oni još nemaju puno problema, znaju se zabavljati, znaju cijeniti znaju voljeti, znaju preboljeti. Neki dan, kad sam išla do prijateljice, u mraku sam vidjela dva stabla kako se izvijaju u visine. Izgledala su tako sretno u tom mraku i magli što ih je okruživala, izgledala su kao da teže nečemu višemu i boljemu premda to vjerojatno nikada neće doseći. Zašto i ljudi ne bi mogli tako?

Zašto ne bismo, kada već imamo dan svega, imali i dan sreće? Jedan jedini dan u godini na koji bi sve valjalo i bilo bolje nego inače. Dan na koji bi sve bilo super i svi bi bili jednaki. Kada bi ljudi imali volje za samo jedan takav dan, sigurna sam da bi se sve poboljšalo i da bi tek onda bili istinski sretni.

Ne kažem da u današnjem svijetu čovjek ne može biti sretan. Dapače, čovjek itekako može biti sretan, pogotovo ako se samo malo potрудi, jer sreća je u malim stvarima i u dragim osobama. Zato ljudi, pogurajte se, pokrenite se. A mlađima ču, malo pesimistično i sarkastično reći: *Živimo dok smo mlađi jer pogledajte što nas čeka kasnije.* Nadam se samo da nećemo nikada postati neka ogorčena stara čangrizala koja po cijeli dan kukaju i plaču. Na nama svijet ostaje, ha ha, kladim se da to nije izmisnila neka mlađa osoba. I na kraju svima, pa i meni:

Nadam se da ćete se prepoznati i reagirati!

Andrea Drašković, 2.a

Nisam ono što ne želim biti

Moram vjerovati da je škola ono što će me lansirati u život. No je li to zbilja istina? Svaki se dan proslave novi ljudi koji nemaju završenu ni osnovnu školu, a zarađuju tisuće kuna na dan. I ja bih tako! Nogometari, manekenke i manekeni... njima škola nije potrebna, a nas uče da bez znanja ne možemo ništa. Što je od toga precijenjeno?

Postoji li za nas, obične ljude, uopće šansa za pobjedu? Otvara li ljepota mnogo više vrata od obrazovanja? Ili vaša sposobnost udaranja lopte? U jednoj knjizi piše: „Nitko na svijetu nije jači od čovjeka koji zna.” Vjerujem u to.

Ni ljepotu, ni bogatstvo, a ni slavu neću dobiti znanjem, jer kada odem odavde u taj ograničeni svijet, stići ću sa spoznajom da me čeka trnovita cesta, mukotrpan put na

kojem je cilj postati ne velik, nego dobar čovjek. Muka, patnja, učenje, suze, radost, znanje, sve se isplati! Škola nas nauči: „Najljepše ćeš godine provesti u školi. Ostalo je život.” Sve te potpuno nepotrebne ponude jednostavno uniše tvoju mladost. Na ovaj način odlučujem biti ništa, ali netko; slavan, ali nepoznat. Obrazovanje i nije toliko loše... Možda je samo potrebna promjena, jer ovako ne ide. Većina učenika nikada ne shvati poziciju vrijednosti u kojoj se nalazi. I tako prolaze dani, mjeseci, godine... I tada se probude. Ali tada je već kasno. Mladi ljudi odraštaju. I kasno je da budu mlađi. Život upada u novu, ozbiljniju kolotečinu. I postavlja se pitanje: „Zar će zauvijek biti ovako?” Odgovor je: „Da!” Ali da su to prije shvatili i rekli: „Hoću, želim, mogu”, postali bi sve što su ikada željeli i zauvijek ostavili svoj trag na ovome svijetu. Saznali bi da ne postoji ništa duže od vječnosti. Iskoristit će sve što im se bude pružalo. Starost neće dočekati slomljena srca i duha. Ali još se nitko neće promijeniti, a ja to znam, i baš sam zbog toga bogat i spremam.

Matko Maršić, 2.b

A kako je nama?

Mladenaštvo je jedno od najljepših razdoblja u životu. Tada se razvijamo u odrasle ljude, učimo nove, ozbiljnije stvari koje će imati utjecaj na našu budućnost. Tražimo svoje „ja” i identitet koji će nas predstavljati pred drugima. Često sve te stvari u nama stvaraju stres. Zbog toga postajemo osjetljivi na negativne podražaje koje stvara okolina oko nas. Svaka sitnica postaje problem, a zabrinjavaju nas stvari koje nam postaju primarne potrebe. Dolaze prve prave ljubavi koje ostaju u

sjećanju kao uspomene na one dane kada razmišljaš samo srcem, a ne glavom. Pokušavaš dati najviše što možeš da bi pokazao da ti je stalo, u nadi da sve to potraje zauvijek. Ali, s vremenom postajemo zrelij, dolazi fakultet i svatko kreće svojim putem. Zatim je tu i škola zbog koje nam živci najviše rade. Gradivo je prenaporno i preopširno da bi sve uklopili u svoj dnevni raspored. Kao posljedica toga, dobivamo loše ocjene. Roditelji očekuju savršenstvo kao da ni mi sami nemamo svojih problema. Često su bez razumijevanja jer su zaboravili da su i oni bili takvi: hiroviti, problematični i nanervirani zbog kojekakvih gluposti. A ipak se mi vršnjaci međusobno razumijemo i hvala Bogu na prijateljima koji su uz nas kad nam je najteže. Oni su nam podrška i u veselju i tuzi. Podižu nam raspoloženje kada smo najjadniji i kada imamo osjećaj da nam se cijeli svijet ruši. Zato je najpotrebnije naći nekoga tko će uvijek biti tu za nas.

Sve u svemu, nije nam lako. Imamo probleme koji su nama ogromni, naši su i zato su važni. Trebamo razumjeti jedni druge i ponekad samo nekoga zagrliti da se ne osjeća usamljeno u tom svijetu promjene i odrastanja.

Sabina Jošavac, 3.a

Tolerancija prema različitostima

Kada pogledamo svijet kao jednu ogromnu cjelinu, sve nam se čini isto, monotono i ubrzano. Vrijeme kao da leti, svakoga dana imamo sve manje vremena i ne primjećujemo ono bitno oko nas. Ne obaziremo se na sve ljepote koje nas okružuju i koje nam čine život zanimljivijim.

Ako malo bolje pogledamo oko sebe i razmislimo, shvatit ćemo da je svijet koji nas okružuje prepun različitosti. Krenimo samo od činjenice da smo ljudska bića. Samim tim postavlja nam se pitanje kako to da od šest milijardi ljudi svatko ima različite gene, kako to da baš nitko nije potpuno isti. I kod onih najsličnijih jedinki, blizanaca, često postoje

vidljive razlike, kako u izgledu tako i u načinu života. Kako po biološkim razlikama, tako se svatko razlikuje i po svojim hobijima, zanimanjima, vještinama, vrsti glazbe koju voli... Baš svatko na ovome svijetu ima neku karakterističnu osobinu koja ga razlikuje od drugih i koja ga upotpunjava kao osobu. Ljudi su se kroz cijelu povijest naroda borili kako bi bili jednak, kako pred zakonom tako i u sveukupnim životnim situacijama. Neki su narodi sebe smatrali jedinom ispravnom i pravom nacijom koja je najbolja i prisvajali su cijeli svijet u svoje vlasništvo. Takvi su ljudi nastojali uništiti sve one koji su bili različiti, one koji nisu zadovoljavali

njihove kriterije i uvjete postojanja. Crna je rasa uvijek bila podcijenjena i smatrana je manje vrijednom, ali oni su se borili i izborili za svoj položaj. Svojim su se trudom izborili da više ne budu oni sporedni, nesposobni za samostalan život i manje vrijedni. Danas i oni imaju pravo govora i obrazovanja. Postali su ugledni liječnici, uspješni odvjetnici i profesori koji po svojim osobinama nisu ništa slabiji od ostalih i vrlo uspješno izvršavaju svoje obaveze. Ne trebamo se mijenjati zbog nekoga kome se ne sviđamo. Uvijek trebamo ostati dosljedni onome što zapravo jesmo i biti ponosni na to jer tako znamo da smo posebni, a to je stvarno super.

Zar ne bi bilo previše dosadno kada bi svi bili isti, imali su boju kose i očiju? Kada bi se bavili istim stvarima i imali isti, jedan jedini hobi? Možda se teže snalaziti u ovako različitom svijetu, ali što je nešto šarenije to je ljepše. Trebamo imati srca i prihvatići sve ljude bez obzira kakvi su oni bili u prošlosti ili kakvi su bili njihovi sugrađani kroz povijest. Sjetimo se da smo i mi jedna velika razlika i da i nas drugi mogu zbog toga mrziti.

Maja Baličević, 3.a

Prijateljstvo ili obitelj?

Prijateljstvo je pojam o kojem smo puno toga čuli i o kojem mislimo da znamo sve jer smo mi svi nečiji prijatelji ili nam je netko prijatelj.

Franc
Prka,
2.a

Kada prolazimo djetinjstvo, prijatelji su nam potrebniji jer imaćemo nekoga uz sebe i taj te razumije jer i on otkriva novi

svijet baš kao i ti. Ali nije uvijek sve baš tako bajno jer prijateljstvo je krhkao kao latica ruže i dovoljna je samo jedna pogrešna stvar kako bi sve otišlo u zaborav. Sve one priče da su prijateljstva vječna i da te prijatelji nikad neće napustiti te da su uz tebe u bilo kakvoj situaciji, lako se mogu pokazati suprotnima. No ipak, prijateljstvo je za neke najveće bogatstvo jer nemaju obitelj.

Oni koji imaju obitelj ne mare za nju onoliko koliko bi trebali i oni ne znaju koliko obitelj znači. Takvi su svi ljudi, nikada ne poštuju ono što imaju, već to uzimaju zdravo za gotovo, a kad to izgube, shvate što su imali i koliko im je to zapravo značilo, ali tada je prekasno. Za svakoga čovjeka važno je imati prijatelja i obitelj jer ljudi jednostavno nisu stvoreni kako bi bili sami i oni ne mogu biti sami.

Nije važno znati tko je važniji, već je važno znati cijeniti ono što imamo makar nam to bilo jedino na ovome svijetu. Kada to ne cijenimo te kada izgubimo i to zadnje, tada smo prepusteni sami sebi u ovom velikom, hladnom svijetu.

Franc Prka, 2a

Hrabro naprijed

„Blago glupima“- kažu pametni ljudi... Oni ne razmišljaju o smislu života nego samo žive iz dana u dan radeći nešto ili pak ništa... Ja sam opet neki dan nakon škole upalila televizor i počela gledati ima li što zanimljivo, a ono sve isto. Ništa novo, ista komercijala. Da, istina je da je život jedan, ali opet sve je isto.

Svakom čovjeku zajedničko je da se rodi i umre. A ono između početka i kraja ovisi samo o njemu. Ima pravo biranjem kako će koračati kroz život. Činjenica je ta da se moramo truditi za sve i svaki je dan sastavljen od odluka. Zanimljivo je to da ne postoje isti ljudi. Svi imaju svoj način razmišljanja i ponašanja jer svijet ne bi bio zanimljiv da smo svi isti.

Što se tiče moje perspektive, ne treba se živcirati zbog nečega, jer onaj problem koji nam je danas u glavi za godinu dana neće postojati i mislit ćemo na neki drugi. Zašto se onda mučiti kada je sve prolazno? Život nam je sastavljen od vrlo lijepih, ali i od onih malo manje lijepih trenutaka. I to će uvijek biti tako, a ljudi moraju biti toliko pametni i snažni da

se nakon svakoga poraza podignu i nastave. Jer svijet treba biti pun takvih ljudi. Danas oni koji su slabi više ne vrijede.

Sonja Balaž,
3.a

Jednostavno se sam moraš boriti, a bližnji su tu samo kako bi nas ohrabrili i potaknuli za dalje, a zapravo je na nama svaki sutrašnji dan i o nama ovisi kakav će on biti. A za sreću ne treba puno, samo ju moramo znati naći, prihvatići i uzeti. Zato čovjek mora biti optimističan i misliti da će biti bolje jer život će tako biti ljepši. A tako će ići dan za danom i jednom će nam sve završiti. I onda neki kažu da je sve prolazno i da trebamo sve proživjeti kako bi to pamtili. E, pa kako ćemo to pamtiti kad nas jednom neće biti i čemu onda sva nadanja, plakanja i radosti?! Ne znam...možda postoji nešto poslije života za što skupljamo bodove u ovome životu. Ipak sve

ostaje na našem mišljenju jer s vremena na vrijeme svi se zapitaju zašto smo tu i kako smo dospjeli ovamo. Život je prekratak i ipak ga trebamo živjeti najbolje iako je pun uspona i padova. Ne treba toliko razmišljati, nego samo disati i ići naprijed, ma kako divno, krasno bilo ili ne bilo!!!

Sonja Balaž, 3.a

Zašto su drugi uvijek prvi?

Zašto su drugi uvijek prvi, nikada netko kao mi? To je pitanje koje sam si puno puta postavio u ovim srednjoškolskim danima. Već je svim učenicima poznato da svaki profesor ima svoje *miljenike*. Svaki bar ima jednoga, a neki i više. Svaka čast zbilja rijetkim izuzecima koji se mogu nabrojati na prste jedne ruke, a sada ih ne bih htio navesti.

Filip
Nemec, 2.a

A zašto je to tako? To je možda i retoričko pitanje, jer manje-više svi znamo zašto. Neki su *miljenici* zato što se *ulizuju* svakom profesoru, a kod većine to pali. A kod nekih, što je rijetkost, jednostavno zato što imaju dobre ocjene.

Ali žalosno je što neki dobri učenici, koji su jako mirni na svim satima, ne budu dio te *miljeničke* skupine. Jasno je zbog čega - ne *ulizuju* se. Najčešće takvim dobrim i mirnim učenicima ne znaju ni ime, kamo sreće da primijete da ga nema na satu. A je li to u redu? Je li u redu da nečiju dobrotu i vrlinu vide kao slabost? Još jedno u nizu retoričkih pitanja. Ali zbog čega je to tako? Ovo nije retoričko pitanje, ali

vjerujem da na njega ni oni sami ne znaju odgovoriti. Netko će reći da tako misle svi učenici i da nijedan profesor nema *miljenike*. Ali to nije tako. Oni koji su kod mnogih profesora na *željenoj* listi reći će da su ti isti profesori potpuno objektivni i zaključiti kako umišljamo da ima bilo kakvih podjela, a za one kod kojih ne prolaze njihova *uvlačenja* reći će da imaju svoju listu prioriteta. Ovi će drugi reći baš suprotno. A treći će reći i jedno i drugo, jer vide obje strane, a nisu ničiji *miljenici*. I jasno je onda da se učenici moraju pitati: *Zašto su drugi uvijek prvi, nikada netko kao mi?* Istina je, svi imamo jednakе šanse. Ali, je li u redu da neki preuzmu prednost zbog toga što igraju *prljavo*? Moramo se zapitati je li istina da ništa ne postižemo ako ne igramo *prljavo*? A opet s druge strane, je li netko pohlepan što želi ostvariti svoje snove? Normalno da smo si sami krivi što nismo bolje startali. Sami smo si krivi što od početka nismo počeli drukčije igrati. Sada je vjerojatno kasno. Više ih ne možemo stići. Odavno sam prestao i pomisljati da *fantaziram*, a kamoli da bacam određene sumnje na to. Često baš ti *miljenici* vrijeđaju profesore što oni toleriraju ili ni ne shvaćaju ozbiljno. A da netko drugi kaže što i oni, vjerojatno bi bio potjeran sa sata ili pitan. Bilo je i slučajeva kada je neki učenik nešto radio i zbog toga je morao kazneno odgovarati i naravno da je dobio jedinicu, a neki *miljenik* napravi sličnu ili istu stvar i bude samo opomenut ili dobije nekakvu zadaću.

Miljenici također samo primjećuju da neke učenike profesor ne voli ili čak mrzi, ali da njih voli, to ne primjećuju. Neki još uvijek pokušavaju postati *miljenicima*. Što je, nažalost, nemoguće. Oni okreću druge obraze, ne priznaju svoje poraze, nekako se sami snalaze, a bolje dane ne pronalaze. A također je žalostan i njihov beznačajan trud koji rijetko dira profesore. Oni će reći: *Ovo nije kraj, bez borbe se ne predajem. Svejedno nemam što izgubiti.*

Ali nisu ni svjesni da su već odavno izgubili. I kada svejedno dodeš korak do cilja, opet si na početku. Kada sam još bio u osnovnoj, govorili su nam: *Kako se pokažeš u prvome polugodištu prvoga razreda, takve će ti biti sve četiri godine.* Ja naravno nisam u to vjerovao, ali sam se na kraju grdnio prevario.

Dva pitanja za kraj:

1. Je li to u redu?

2. *Zašto su drugi uvijek prvi, nikada netko kao mi?*

Filip Nemec, 2.a

S problemima se lakše suočiti ako se nekome povjerite i dopustite da vam pomogne. I naši su učenici javno progovorili o svojim razmišljanjima, nadama i poteškoćama s kojima se susreću odrastajući i školjući se. Zajedničkim trudom možemo nešto promijeniti i učiniti si mladost veselijom i sretnijom.

Kako se pripremiti za državnu maturu?

U proteklih nekoliko mjeseci sve se više počeo aktualizirati problem državne mature u školama, posebice među učenicima koji će ove godine, početkom mjeseca svibnja, dobiti tu veliku čast i pristupiti prvoj simulaciji državne mature u povijesti hrvatskoga školstva. Mnogi bi rekli da je to vrlo dobro, pomalo revolucionarno - napokon na red dolazi obrazovanje i njegovo poboljšanje. Ali zar je to zaista poboljšanje ili samo pokušaj imitiranja nekih drugih, razvijenijih zemalja? Kao jedna od „počasćenih“ koji će doživjeti to iskustvo, osjećam se vrlo zbumjeno, pomalo frustrirano jer o državnoj maturi ipak ovisi moje daljnje školovanje, a prema tome i budućnost. Vjerujem da i velika većina osjeća sasvim isto. Mnogi ovdje ne vide brojne probleme, ali problema je ovdje zaista

mnogo. Jedan od glavnih problema, prema mišljenju većine, nestručno je rukovođenje Ministarstva obrazovanja, jer mijenjajući odluke iz tjedna u tjedan, mijenjaju i naše mišljenje o radu Ministarstva. Iz ovoga jedino možemo dobiti dojam neformalnosti, nestručnosti i nerealnosti jer za tako radikalnu promjenu u školstvu potrebne su godine, a mi smo ipak oni kojima resursi i nisu najbolji. Tim promjenama i odlukama, učenici su pod velikim pritiskom, jer bez obzira na to koliko oni učili, ne znaju što očekivati. Ponajviše je za to odgovorno i nesubjektivno ispravljanje tih testova (eseja iz hrvatskoga jezika) koji odnosi veliki postotak i na kojem učenici automatski nemaju dovoljno za prolaz. Odluke se strmoglavo mijenjaju. Ni sada se zapravo ne mogu jasno definirati neki problemi i sumnje.

Postoje samo spekulacije i nagađanja hoće li državna matura uopće dogodine zaživjeti ili će sve ostati na ovogodišnjoj simulaciji. **Što se zapravo krije u ovoj promjeni školstva? Želi li naša država mlađe ljudi koji će nadoknaditi pad obrazovanih ljudi, ili ogorčene mlađe koji će unatoč znanju ostati zakinuti u nekom zabačenom kutku? Je li to samo loša krinka iza koje se krije bezbroj političkih razloga koji nemaju veze s unaprednjem znanja i želja za ulaskom u tako željenu Europsku uniju?** U te rasprave ne želim zalaziti jer je to sasvim drugi svijet koji nas trenutno i ne zanima toliko. A učenicima preostaje učiti i pripremati se dan i noć, bez obzira bile to potrebne stvari ili nešto sasvim drugo.

Prošetali smo hodnicima škole i porazgovarali s učenicima o nacionalnim ispitima i državnoj maturi. Pročitajte neke od izjava.

- S. M.** Nije mi jasno zašto je sve to bilo tako službeno. Očekivao sam svaki trenutak da će se pojavit neki policajac s puškom i početi pucati ako izustimo i jednu riječ. Ozbiljni profesori, ne smiješ ništa pitati, mi poprilično uplašeni. Priznajem, nije bilo tako teško iz hrvatskoga i engleskoga jezika, ali matematika! Ne znam kako će je proći na maturi. Možda postoji za nas *odlične* matematičare sedma razina...
- N. P.** Kad smo pristupili nacionalnom ispitu, zaboravio sam kako se zovem. Šifre, kodovi, tajnost... Prošlo je dosta vremena dok sam se usudio zaokružiti listić s odgovorima. Mislim da se nepotrebitno stvara panika i da su učenici pod velikim pritiskom.
- R. K.** Očekivala sam puno teža pitanja. Stvarno se ne treba posebno pripremati za taj ispit, dovoljno je redovito učiti tijekom godine. Nadam se da će tako biti i na maturi.
- N. N.** Mislim da se tim ispitima ništa nije postiglo. Prošla je ona početna napetost, treme više nema. U novinama sam pročitao da se fakulteti ne žele odreći prijemnih ispita pa mi baš nije jasno što se onda svim tim reformama želi postići.
- I. L.** Čini mi se da se Ministarstvo malo upetljalo u sve te ispite i da ni sami ne znaju što će dalje napraviti.
- M. V.** Ništa strašno, previše priče oko svega.
- B. P.** Meni najviše smeta što ne znamo točno uvjete pod kojima će se matura održati. Nije u redu što će esej biti zastupljen s pedeset posto. Moja sudbina ovisit će o subjektivnosti ispravljača. Moj rukopis nije idealan, a i on će biti presudan za moju budućnost. Smatram da bi se ipak najviše trebalo vrednovati znanje i sve me to pomalo plaši.
- G. S.** Svi govore kako im je svejedno što će biti na maturi, ali ja mislim da to nije istina. Kada smo pisali ispit prošle godine, umirala sam od straha. Neugodno mi je pred profesorima ako ne pokažem dovoljno znanja. I to se upravo dogodilo. Rezultat eseja iz hrvatskoga jezika nije mi donio niti jedan bod!!! Zašto? Nije mi jasno. Prepoznala sam vrstu teksta, napisala bitne činjenice, a ono ništa. Iz znanja super rezultat, iz eseja nula. I nakon godinu dana to me još boli.

Zašto volimo mobitele?

On je naša stvarnost. Više ne možemo bez njega. Što nam je donio ovaj aparatić? Je li još više približio čovjeka čovjeku ili ga je možda udaljio? Pišući poruke kao da se pomalo udaljavamo jedni od drugih. Sve se više družimo s tehnikom, a sve manje s ljudima!

Sve više mlađih ljudi koristi mobitele, možemo reći 99% njih. U današnje vrijeme mlađi, pa i djeca, jednostavno ne mogu bez njih. Roditelji svojoj djeci priušte tu „igračku” već od njihove osme godine, što po mom mišljenju nije dobro. Mislim da u našoj školi nema učenika koji nema mobitel, a da ne izostavim, ni profesora. Što mislite, tko više koristi mobitel? Cure ili dečki? Ja mislim cure, naravno, jer su komunikativnije. Danas imamo puno vrsta mobitela koji imaju različite oblike, funkcije i mogućnosti. Najtraženiji su Nokia, Siemens, Sony Ericsson i Samsung. Eh da, nisam spomenula korištenje mobitela u školi, pod nastavom. Mislim da to stvarno nije potrebno. Svatko od nas ima slobodno vrijeme pa neka telefonira koliko hoće. Mislim da bi nam telefoniranje trebalo biti dopušteno jedino u hitnim slučajevima jer i poneki profesori znaju to činiti. U našoj školi svi imaju mobitele: i profesori i učenici. Svi znaju da u školi mobiteli moraju biti isključeni, ali mobitel vrlo često iznenada zazvoni i tada nastaju problemi. Prošetali smo hodnicima naše škole i zapitali učenike što za njih predstavlja mobitel.

Ana: Bez mobitela ne mogu više zamisliti bilo kakav izlazak. Znam zaboraviti ključeve od stana, bilježnicu iz nekoga predmeta, sportsku opremu, ali mobitel nikada.

Mateja: Mobitel sam dobila u šestome razredu i od njega se više ne odvajam. I roditelji su zadovoljni, mama se manje brine, u svakome trenutku zna gdje se nalazim.

Ivan: Bez mobitela uistinu ne mogu. Dobio sam ga za četrnaesti rođendan i to je poklon kojemu sam se najviše obradovao. Na njemu igram igrice, dopisujem se s prijateljima, razgovaram.

Saša: Ne mogu ni zamisliti kako sam nekada živio bez mobitela. Dobio sam ga prije dvije godine. Kao dječak želio sam psića. Pošto živimo u stanu roditelji mi nikada nisu htjeli ispuniti tu želju. Kada su mi kupili mobitel sve sam im oprostio.

Ivana: Sjećam se dobro trenutka kada sam dobila mobitel. Bio mi je rođendan. Roditelji su sjeli za stol ručati, sestra se nešto smijuljila, a meni se po običaju nije jelo. Svi su se međusobno došaptavali i kada sam prišla stolu kraj tanjura je pisalo: tvoj broj mobitela je 091...potraži ga u svome pisaćem stolu. Gledala sam oko sebe misleći da je sve to šala, a onda sam shvatila da se sa mnom nitko tako grubo ne bi našalio, jer su svi moji znali koliko čeznem za mobitelom. I uistinu, u pisaćem stolu stajao je novi, lijepi mobitel. Moj sreći nije bilo kraja, jer ovo mi je bio i ostao najdraži rođendanski dar.

Anji i Mateji mobitel je uvijek pri ruci

U prizemlju zgrade smješteni su najmanji - učenici prvoga, drugoga i trećega razreda osnovne škole. Veselu i bučnu atmosferu prekidaju ozbiljni razgovori na mobitel. I prvašići ih ponosno nose u ruci, iako neke od njih još uvijek dovode roditelji u školu.

Porazgovarali smo s nekim od njih:

Magdalena ima sedam godina, mlađu sestru od dvije godine i mobitel. Dobila ga je još prije godinu dana, zna nazvati mamu, tatu, baku, prijateljicu. Ne može više bez mobitela, on joj je neophodan. Kaže nam da mama nekada radi prekovremeno i zahvaljujući mobitelu zna gdje mora otici poslijе škole: kući ili kod bake.

Marko je učenik drugoga razreda i već naveliko šalje poruke putem mobitela. I mama je zadovoljna što ima mobitel, ne mora ga više dozivati, u svakom trenutku joj je dostupan.

Filip nas je uvjerio da može razgovarati i s Djedom Božićnjakom

Anja Bartolec, 2.b

O SPORTU U NAŠOJ ŠKOLI

Već tradicionalno ponedjeljkom u našoj školi odjekuju svađe, tko je bolji: Hajduk ili Dinamo? Dva suprotna tabora nikada se ne mire. Pronalaze opravdanje za izgubljenu utakmicu, ponosno hodaju školom kad njihov klub pobijedi, analiziraju svaki postignuti zgoditak... Još je zabavnije kad igra reprezentacija. Ako je nastava poslijepodne, mole se profesori da uključe televizore, bude i bježanja s nastave, sve u cilju da se ne propuste ovi veličanstveni trenutci o kojima se poslije danima priča. Kada je u našoj školi gostovao Zvone Boban, bilo je daleko više gostiju nego prilikom dolaska predsjednika Mesića. A učenici koji su igrali utakmicu i danas prepričavaju detalje tehnike kojom su pobijedili profesore, pojačani slavnom legendom. A kako naši učenici gledaju na ovaj sport vidjet ćemo iz prikaza Slavena Matajčića. A Ivan Mužar progovorit će i o negativnoj strani koju ovaj sport donosi sa sobom, a to je divljanje navijača. Matej Žagar upoznat će nas sa sportskim aktivnostima u našoj školi.

Najvažnija sporedna stvar na svijetu

Najvažnija sporedna stvar na svijetu je, pogadate - nogomet. Taj je sport osvojio srca milijuna ljudi diljem svijeta. Svim muškarcima glavni su rezultati vikendom televizor, dobro osvježenje, grickalice i, dakako, udoban naslonjač u kojem se mogu smjestiti te pratiti svoj omiljeni klub, svoju reprezentaciju ili jednostavno gledati utakmicu u kojoj niti ne znaju tko igra. Zašto je to tako? Zašto baš nogomet? E vidite, to su vam dva jako teška pitanja koja će vam pokušati objasniti, ako je to ikako moguće. Stoga ćemo početi od samoga početka, od najranijega djetinjstva, kada vam otac po prvi puta doda loptu te usadi u vas dar i ljubav prema igri koju je njegov otac prebacio na njega, njegov otac

Slaven Matajčić: volim nogomet

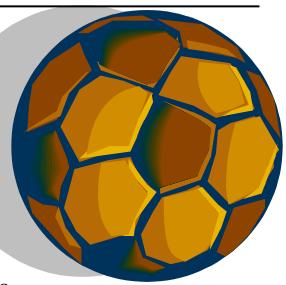
na njega i tako kroz naraštaje. Nakon toga upišete se po prvi put u nogometni klub gdje susrećete nove ljude, stječete nova prijateljstva i razvijate se u zdravoga mladića, proživljavajući najljepše trenutke u svome životu. Nogomet vas u tom razdoblju provede kroz cijelu vašu domovinu, pa čak i dalje, i uči vas drugim kulturama i običajima. To je doba i prvih ljubavi, pa onda i prvih prekida, i prvih živciranja zbog ocjena, prvih velikih svađa s prijateljima. I onda nema boljega lijeka nego uzeti svoju loptu i otići negdje gdje možete biti sami, i samo ju nabijati, šutati ju po svim stranama, i na kraju izbiti sav bijes iz sebe. Nogomet vas prati u dobru i u zlu, on je vaš najbolji prijatelj, kad ga trebate i ne trebate. Zatim završavate srednju školu, vrijeme je za fakultet. Pakirate svoje torbe i odlazite u drugo mjesto, daleko od obitelji. A prva je stvar koja ide s vama u ruksaku naravno - lopta. Znate da nećete imati puno vremena za igru, ali ju svejedno nosite sa sobom. Nakon toga slijedi brak sa ženom i „rastava“ od lopte, naravno ne zauvijek. Bacite koju

partiju s kolegama tu i tamo za vikend ili, ako je moguće, poslije posla. E, zatim slijedi starost, tu više nema trčanja za

loptom. Sada samo sjedite, gledate, komentirate, ali i dalje volite tu igru. Igru koja vas je pratila cijeli život, voljela vas,

pazila, mazila, na neki način i odgojila. Stoga drage moje majke, djevojke, žene - nemojte se ljutiti na vaše muške polovice. Pustite ih da sanjaju, da se prisjećaju i da naprsto uživaju. Jer nogomet je njihov život.

Slaven Matajčić, 3.a

Zašto volimo nogomet?

Mnogim mladićima srce brže zakuca čim čuju navijačku pjesmu svojih klubova.

Sportovi su općenito jedna lijepa razonoda, odmor za živce, tj. bar bi to trebali biti. Za primjer ću uzeti sport koji najviše zaokuplja dečake, bilo da imaju sedam ili sedamdeset sedam godina, a to je nogomet. No, što se krije iza tog slavnog nogometa? Zašto je postao omražen?

Ivan Mužar: vandalizmu nije mjesto na nogometnim terenima

Sve se bazira na novcu, igrači iz dana u dan vrijede sve više i više. Vjerujem da svim nogometima odgovara bogatstvo, ali zbog toga mnogi nemaju oazu mirnoga života i spokoja sa svojim bližnjima.

Ljudi se na utakmicama više ne druže, već samo strpljivo gledaju rezultat nadajući se dobitku na kladionici, a ako je riječ o njihovom klubu, obavezno mora doći do vandalizma, tučnjave pa čak i do ubojstava. I baš kada pomislimo kako smo u tako naprednom dobu i kako imamo sve, razuvjerimo se činjenicom kako postoje takvi primitivci koji okrivljuju druge za neočekivani rezultat (očito nisu evoluirali). To su vrlo žalosne činjenice, ali istinite. Zar se ne možemo vratiti u vrijeme kada je nogomet, ili koji drugi sport, bio taj zbog kojega su se ljudi družili, zajedno se radovali pobjadi? Očito ne možemo...

Vandalizam nikada nije bio sastavni dio sporta. Zašto se divljaštvo uselilo i na naše stadione?

Ivan Mužar, 3a

Što je sport?

Što je to zapravo sport?

Kada govorimo o sportu možemo reći da je proizašao iz čovjekove želje za natjecanjem, želje za pobjedom i svakako postoji otkako i čovjek. Sam sport treba promatrati kao nešto pozitivno jer mnogi ljudi niti ne znaju koliko je odričanja, slobodnog vremena i volje potrebno da bi se bilo sportaš i bavilo nekim sportom pa su sami sportaši i njihovi uspjesi (kakvi god oni bili) često podcijenjeni. Da bi se postalo sportašem, treba imati srca, uživati u tome što radiš te biti uporan i rezultati će doći sami. Sport je način života. Dobro, sada kada smo razjasnili sport i samo njegovo značenje možemo krenuti na ono važnije: naše učenike i sport u našoj školi.

U našoj školi ima mnogo sportaša, onih koji to pokušavaju biti i onih koji su to dugo vremena bili, ali vjerujte mi svi imaju jednu zajedničku sitnicu, a to je da brane ime naše škole na različitim smotrama i natjecanjima. Naime u našoj školi aktivno djeluju brojni klubovi koji okupljaju veliki broj djece pa bi bilo u redu i da nabrojim neke kojih se sjetim: rukomet, nogomet, odbojka, stolni tenis i košarka (svi oni koje sam zaboravio nadam se da mi neće zamjeriti). Biti sportaš u našoj školi i nije tako loše. Svi se međusobno

**Naš urednik
Matej
Žagar:
Baveći se
sportom
samo
dobivamo,
ništa ne
gubimo!**

dosadno, a najbolje je u svemu to što su sva natjecanja za vrijeme nastave te bih svim lijencinama koje se ne bave sportom poručio da je i to dobar razlog za početak bavljenja nekom rekreacijom.. Skoro sam zaboravio spomenuti i profesore koji su cijeli život posvetili sportu pa tako i u našoj školi (gdje predaju tjelesni) vode sve ove klubove i brinu se da učenici budu spremni za natjecanje.

Osim u školi i u našem malom gradu također postoje brojni

**Profesori Vesna i
Goran Hribar vode sve
sportske aktivnosti u
našoj školi**

klubovi koji marljivo rade i iz sezone u sezonu imaju sve bolje i bolje rezultate.

Bilo bi u redu da napišem i nekoliko riječi za kraj. Zaključili smo da biti sportaš nije ništa loše i da baveći se sportom samo dobivamo, ne možemo ništa izgubiti, a i kako se ono kaže: *U zdravom je tijelu i zdrav duh!*

U sportskoj dvorani uvijek je veselo

A naše učenike priupitali smo koji sport najviše vole i dobili sljedeće odgovore:

- 87% momaka najviše voli nogomet
- 65% djevojaka najviše voli rukomet

Najdraža sportašica/sportaš

Janica Kostelić - 44%

Ivano Balić - 28%

Eduardo da Silva - 16%

Ivica Kostelić - 12%

Matej Žagar, 2.b

poznaju, a uz dosta rada ima tu i *zvezancije* pa nikada nije

Pisani mikroskopski vidljivim slovima, oblijepljeni kako ne bi šuškali, napravljeni u različitim veličinama, različitih boja, pisani satima...riječ je naravno o najpouzdanim prijateljima tijekom pisanja testa.

Šalabahter - supertajno oružje

Šalabahter ili odmilja zvan „šabić“ redovito je pomoćno sredstvo mnogih mlađih nuda koje pohadaju naše obrazovne institucije iliti učenika. Koliko ljubavi imaju prema njima pokazuje i nadimak koji su im nadjenuli. Zamislite samo koliko truda ulažu naši učenici u njihovo sastavljanje. Mnogi bi rekli da bi za to vrijeme stigli sve naučiti, ali nemojte tako. Puno je lakše pisati mikroskopski vidljivom veličinom slova i izgubiti vid na tome nego uzeti bilježnicu u ruke i sve to lijepo spremiti u naš pohranjivač podataka, tj. mozak. A koje su tek tehnike razvijene u njihovom skrivanju, pa o tom bi se mogli napisati znanstveni radovi. Neki koriste stare tehnike skrivanja šalabahtera u rukave, pod klupe i sl., dok drugi, malo dosjetljiviji, imaju drugačija rješenja. Ali njih, naravno, nećemo otkriti da ipak malo

produžimo muke profesorima. No te su muke neusporedive s mukama koje proživljavaju naši učenici. To su prave muke po šalabahteru, a manifestiraju se kao znojenje, meškoljenje na stolici, radarsko praćenje pokreta profesora i slično. Čim netko pokazuje takve simptome, možemo sa sigurnošću ustvrditi da se radi o učeničkim smicalicama. Neki su profesori vrlo opreznii i strogi po tom pitanju, šeću po razredu i ne stigneš se ni okrenuti, oni ti već vise nad glavom i paze na svaki tvoj pokret. Drugi su pak popustljiviji što se toga tiče pa, ili stvarno ne vide što se dogada, ili se samo prave da su to previdjeli. U svakom slučaju, učenicima se uvijek više sviđaju ovi drugi. Sve u svemu, nikad se ne možemo u potpunosti pouzdati u šalabahtere, ali ako to nekome predstavlja zadovoljstvo, neka se slobodno nastavi baviti tim poslom. Tako će naši agenti sa svojim supertajnim oružjem uvijek u vrijeme testova biti na tajnim zadacima. Pa sretno bilo svim našim 007.

Tamara Prelog, 2.b

Kako što bolje napisati test?

Svaki se čovjek kad-tad nađe u dilemi. Na primjer, prilikom pisanja testa dođe do pitanja na koje ne zna odgovor. U rukama mu je mali šalabahter, a pokraj njega dobra prijateljica koja je učila cijelo prijepodne. I što sad? Pokušati izvući šalabahter, pitati prijateljicu za rješenje ili napisati ono što zna, točnije ostaviti prazno mjesto. S ovom se dilemom susreću gotovo svi učenici. Iako znaju da bi ih šalabahter ili

knjiga mogli koštati loše ocjene, ne odustaju od varanja. Tako, na primjer, postoje brojna mjesta ili metode gdje i kako sakriti šalabahter. Koja su to mjesta, neka profesori odgonetnu sami, a učenici neka dobro razmisle prije uporabe šalabahtera. Zanimljivo je to da neki profesori neće kazniti učenika sa šalabahterom jer smatraju da su učenici bar malo truda uložili u njihovo pisanje i možda su pritom nešto naučili.

Je li bolje satima pisati šalabahtere ili se prihvati knjige?

Tako će neki profesori kazniti učenike koji imaju knjige pod stolom, a ne one koji vire u papiriće, opomenuti ih i oduzeti im papiriće. O veličini se šalabahtera, mjestu skrivanja i sadržaju koji će se nalaziti na papiru, kao i o ukusima, ne raspravlja. Postoje i druge metode varanja. Došaptavanje među učenicima stalna je pojava, no kada se ne pojave uvjeti za šaptanje, učenici komuniciraju na drugi način. Npr. šutnu učenika ispred sebe, tri puta lupe olovkom o stol što označava da im treba treći zadatak. Učenik ispred njega može odgovoriti s ispružena dva prsta što bi značilo da je rješenje trećeg zadatka pod slovom b. Postoje još neke metode varanja, a uz snalažljivost učenika njihov će se broj povećavati. Profesori su neke od njih razotkrili i čvrsto pokušavaju stati prijevari na kraj. Ostaje pitanje - imati ili nemati šalabahter, knjigu ili bilježnicu pri rješavanju testa? Najnormalniji (i najpošteniji) odgovor je NE, no mnoge to ne sputava...

Nikola Kašić, 1.a

Kriju li se u tebi Fashion guru i Modni mačak?

1. Prolaziš pokraj trgovine u kojoj se nalazi preslatka bunda od malih, zgodnih kunića. Ti ćeš:

- a) viknuti: jao, ima Boga, jedva čekam da ju pokažem Robaču!
- b) pitati se ima li onih koji bi to obukli i prepustiti udruzi za zaštitu životinja da unište tu trgovinu
- c) nije loša, možda si ju jednog dana i nabavim

2. Čekaš zeleno na semaforu, ispred tebe projuri prekrasni pink auto, ukrašen fantastičnim cvjetićima, a u njemu dva dotjerana dečka:

- a) želim taj auto! Odlično bi mi se slagao uz novu havajsku košulju koju sam kupio za ljetne, vruće dane (hm... želim još nešto iz toga auta...)
- b) pa...valjalo bi imati takav auto, cure bi se lijepile, možda su cvjetići ipak malo previše
- c) ne mogu vjerovati kakvi nam sve stvorovi troše kisik

3. Bombastična vijest u novinama: Neven Ciganović kupio nove trendi cipele od krokodilske kože. Tvoja reakcija:

- a) nevjerljivo je da je još jedan krokodil morao platiti životom samo da bi Neven mogao prošetati špicom
- b) odakle mu toliko ukusa? Samo kad bih ga mogao upoznati! E Nevene, sretna majka koja te rodila!
- c) cipele su OK, ali ne treba pretjerivati, nije morala biti prava koža

4. Uređuješ stan. Na zidu će se naći:

- a) ne znam zašto to i pitate, pa odgovor se nameće sam ode sebe : slike Eltona Johna i Georgea Michaela. A zašto? Pa naravno zato što su dobri pjevači!!!
- b) ne znam točno, moram prelistati novi broj Klika i vidjeti što oni predlažu
- c) sat, kalendar...

5. U kafiću si, čuješ početne taktove pjesme Y. M. C. A.

Naravno da ćeš:

- a) nastaviti piti pivo i pričati s ekipom
- b) ustati, pozvati dečke da ti se pridruže i pripremiti se za slavnu koreografiju
- c) lupkati nogom u ritmu i žaliti što nemaš hrabrosti pridružiti se dečkima koji su okupirali plesni podij

	a	b	c
1.	6	2	4
2.	6	4	2
3.	2	6	4
4.	6	4	2
5.	2	6	4

0 – 12 → S tobom je sve u redu. Čvrsto stojiš na zemlji. Zečevi, cvijeće, uske hlače i maskara nisu predmet tvojih interesa.

13 – 20 → Ne znam zašto, ali kad se tebe sjetimo pada nam napamet riječ: metro! Nije još sve propalo, ima još nade za tebe. Moraš prestati čitati Cosmo i zajedno s djevojkom birati sjajilo.

21 – 30 → Ne smijemo biti pregrubi u ocjeni tvoje osobnosti jer bi moglo biti suza. Ne vrijede ni savjeti jer je već kasno. A ništa onda, evo nešto što će ti koristiti: u Zagrebu se otvorila šik trgovina u kojoj možeš kupiti odlične bicke, *fensi* torbicu i najnovije modele gaćica kupaćica za ovo ljeto.

ZANIMLJIVOSTI

- Da bi nanovo izrastao od korijena do vrha, noktu treba šest mjeseci
- Nokti rastu 0,55 mm na tjedan. Mogu izrasti do 30 cm
- Energija sadržana u jednom kilogramu radioaktivnog uranija 235 mogla bi žarulju od 100 W napajati punih 27 400 godina
- Najskuplja gitara bila je Fender Stratocaster Jimija Hendrix-a. Prodana je za 180 000 britanskih funti (275 940 američkih dolara) na dražbi kod Sothebya u Londonu 1990.
- Na najdužu zatvorsku kaznu – 141 078 godina – osuđena je neka žena u Tajlandu, i to za prijevaru
- Pitagora nije htio jesti grah jer je vjerovao da grah ima dušu
- Na glavi raste oko 100 000 dlaka. Svaki dan ispadne ih 80
- Godine 1973. francuz Henri Rochatain proveo je 185 dana na nategnutom konopu iznad samoposluživanja u St. Etienne, Francuska
- Da se čovjek nađe u Sahari bez hлада, hrane, vode i odjeće, njegova bi temperatura bila 46 °C do zalaska sunca. Pritom bi izgubio 2-3,5 litre vode. Do noći bi bio mrtav.
- Najduži bicikl dug je 22,24 m. Napravljen je 1988., a četiri su vozača na njemu prevalila 246 m
- Poštanski stroj za razvrstavanje može razvrstati oko 36 000 pisama na sat
- Najstarije slovo još u upotrebi jest 'O' koje nije promijenilo oblik još od feničkog alfabeta iz 1600. pr. Kr.
- Pri dobru svjetlu, i uz pomoć oba oka, čovjek može razlikovati 10 milijuna boja. Još nije stvoren stroj koji bi mu u tome bio ravan.
- Najduži film koji je ikad snimljen je "Liječenje nesanice" (1987.). Režirao ga je Amerikanac J. H. Timmis, a traje 85 sati.
- Najveći krastavac koji je ikada izrastao težio je 9,1 kilogram
- Jednogodišnji svjetski prinos grožđa zatrpano bi otok Manhattan u New Yorku do visine 124 metra.
- U dijelu pustinje Atacama u Čileu kiša nije padala više od 400 godina
- Prvi zapadni proizvod prodan Sovjetskom Savezu bila je Pepsi-Cola

Ana-Marija Zubčić, 2.b

Jeste li spremni za MENSE? Pogledajte sljedeću tablicu i zaključite što znače ponuđena slova i brojevi. Pod nulom je prikazan princip rješavanja. Ovo što ćete sada pročitati nije napisano da bi vas obeshrabriло već motiviralo: samo su dva člana MENSE uspjela točno rješiti cijeli test! Nakon rješavanja, pogledajte kojoj kategoriji pripadate:

1 – 5 → prosjek; 6 – 11 → inteligentan; 12 – 18 → stvarno inteligentan; 19 + → genij

RB	Šifra	Odgovor
0	24 S u D	24 sata u danu
1.	30 S u A	
2.	7 D u T	
3.	7 S Č	
4.	12 Z u H	
5.	52 K u Š (BDŽ)	
6.	25 P na H Š	
7.	18 R na G I	
8.	5 P na S	
9.	90 S u P K	
10.	32 je T u S F na kojoj V S	
11.	15 I u R M	
12.	3 K na T	
13.	11 I u N M	
14.	12 M u G	
15.	29 D u V u P G	
16.	365 D u G	
17.	52 T u G	
18.	9 Ž od M	
19.	60 M u S	
20.	23 P U u LJ T	
21.	64 P na Š P	
22.	1000 G u T	

Rješenja:

1. 7 dana u tjednu
2. 30 slova u abecedil
3. 12 znanstvenika řeđuda
4. 12 znanstvenika řeđuda
5. 52 kartice u šaptilu (bez džoker-a)
6. 25 polja na hrvatskoj řeđovnici
7. 18 rupe na goff řeđovnici
8. 5 prstiju na stopalu
9. 90 stupnjeva u pravom kutu
10. 32 je temperatura na kojoj voda smrza
11. 15 igrača u regrbi momčadi
12. 3 kotrlja na triciklu
13. 11 igrača u nogometu momčadi
14. 12 meseci u godini
15. 29 dana u vježbi u pristupnom godini
16. 365 dana u godini
17. 52 dana u godini
18. 9 zivoja od macke
19. 60 minuta u satu
20. 23 poslovi na řeđika u ţudskeom tijelu
21. 64 polja na řeđiku řeđovski placi
22. 1000 godina u tisucijecu

OSMOSMJERKA

N	E	O	K	E	L	D	C	O	S	U	K	I	Ć
Š	K	R	A	B	A	N	R	O	Ć	U	N	I	I
S	U	I	T	A	E	N	O	I	R	A	R	A	V
K	N	R	Ć	Š	M	P	Z	U	B	A	U	K	O
R	A	A	I	I	I	O	C	O	D	C	E	A	N
K	C	B	R	Ć	H	O	L	U	Ć	B	K	R	A
M	K	I	U	A	S	O	S	I	I	C	E	A	Ž
I	E	R	G	Z	B	Ć	E	Ć	Š	N	P	F	I
K	Č	H	R	L	I	Č	I	N	I	Ć	O	A	R
I	I	I	G	Z	E	N	R	E	R	A	N	K	K
Ć	T	I	E	J	A	R	T	U	A	V	O	E	Ć
P	P	T	L	R	A	S	V	E	B	K	K	O	V
E	A	R	V	T	K	U	Č	A	K	A	Č	I	Č
M	I	L	K	O	V	I	Ć	I	L	Š	E	B	E

Pronađite prezimena naših profesora u osmosmjerki. Slova koja niste upotrijebili dat će vam konačno rješenje, tj. poruku koju vam ovim putem šalju profesori.

Učenički biseri - ali i oni najdražih nam profesora

Što se sve dogodi kada se učenicima na satu zaplete jezik?

A.Z.: mladouše (umjesto maloduše)

J.K.: Šuti i pričaj!

S.Z.: Bili su pokoljeni (poklani)

K.G.: Microsoft ekser

A.Z.: Dicač baska

S.Z.: Mladoženka (mlada)

J.K.: Jedro - simbol nade (sidro)

Bude tu i malo jačih bisera!

D.K.: Ledeno doba, zima, sve je to isto.

D.K.: Lončarsko kolo dovodi do razvoja parnog stroja.

I.J.: Moćni glagol biti!

Profesor: Kakva su to primitivna sela? T.P.: Mutava.

K.M.: UK - Ukraina (Ujedinjeno Kraljevstvo)

I.J.: Užina (suprotno od širina)

Profesor: U kojem si mjesecu bila? T.P.: Pa u Poreču.

M.K.: Najvažniji gradovi bili su Inke.

M.K.: Voda se tali.

M.Ž.: Komparativ od mrtav je mrtav hladan.

J.K.: Kiša pada polukružno na desnu stranu.

M.Ž.: Mirko Miočić - Cro Cop

K.M.: San Ivanske noći napisao je Hamlet.

Profesorica: Lektiru ćemo imati na Sv. Nikolu. I.J.: Koji je to datum?

Profesorica: Komentirajte sliku! M.Ž.: Jedni ljudi su ravni, a drugi zaobljeni.

Profesor: Koliko Zagrebu nedostaje da bude milijunski grad? M.V.: 10 - 12 milijuna.

Poslje tjelesnog, svi žedni, a jedna boca vode. K.G.: Nemoj sve popit, ima još gladnih usta.

Profesorica: Je li pjesma koju smo upravo pročitali stihična ili strofična? Učenik: Katastrofična!

Profesorica: Kakav je Ilijada ep? Učenik, krivo razumjevši šaputanja po razredu, umjesto junacički govor: Japanski ep!

Profesorica: Kuda bih vodio Isusa? Učenica (umjesto da analizira pjesmu Nikole Šopa): Povela bih ga kući!

Učenik se, prilikom recitiranja stihova iz epa Osman, prilično zbumio pa je njegova recitacija izgledala otprilike ovako: *Sad vrh sablje kruna visi, ma ne, Sad vrh krune sablja visi, ili Sad vrh krune sablja pada, ovaj kruna pada, a na carstvo rob se digne...*

Za profesoricu je to izgleda bilo previše, pa je onako dobro iživcirana rekla: *odluči, ili ti se diže ili pada!*

BARIŠIĆ
BAŠIĆ
BEŠLIĆ
BOLOBAN
CIGLER
ČIČAK
GRGURIĆ
HOZIĆ
HRIBAR
KARAFA
KONOPEK
KRIŽANOVIĆ
KUČAK
KUNAC
KURUC
LEKO
LIČINIĆ
MATEZIĆ-SUDARIĆ
MIKIĆ
MILKOVIĆ
PTIČEK
STEINER
SUKIĆ
ŠKRABA
VRANIĆ
ZORC
ZUBAK

PROFESORSKI BISERI

M.K.: Micubuši (Mitsubishi)

S.L.: Tko se rodi i tko se umre.

I.B.: Boccaccio je bio zaključan u Fiammettu.

P.L.: Bušmani (pristalice Busha)

S.L.: Razvijene su zemlje one koje su razvijene.

J.S.: Komaričar (komarac malaričar)

Učenik: Kakvu vi to knjigu imate? Ž.P.: A neku kad nemam onaku!

P.L.: Kupus se može mazati na kruh.

J.S.: Nastavite priču i prestanite pričat'

J.S.: Šutite, ne vidim.

I.B.: Žovjek

P.L.: Split - najljepši svit!

I.B.: Tišina više s tim bilježnicama!

P.L.: Nisam vam ja sat razrednika.

Profesor se obraća učeniku koji nosi naočale. M.K.: Jesi ti slijep, stavi naočale!

S.K.: Zapad je na kojoj strani svijeta?

I OVE GODINE NAŠI SU UČENICI POKAZALI SVOJU...

SPOSOBNOST

MAŠTOVITOST

KREATIVNOST

SMISAO ZA LIJEPO

MARLJIVOST

I

LJUBAV PREMA SPORTU